

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS - DECEMBRIE 1999

Curierul Adventist

CUM ÎNTÂMPINĂM ANUL

2000 ?

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran

Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Daniel Munteanu

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghiu

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu
de dialog în care să puteți comunica
sugestii, reacții la articolele publicate,
preferințe pentru anumite subiecte
sau abordarea unor probleme pe care
le socotiți importante. Ne cerem scuze
dacă, din motive de spațiu, vom
reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere
manuscrise nesolicitate. Sunt bine
venite informații și inițiative din
viața comunităților. Apreciam
articole care tratează aspecte legate
de experiența personală și puncte
de vedere asupra problemelor
majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniste nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVI nr. 12**

Săngele animalelor nu putea satisface pretențiile lui Dumnezeu ca sacrificiu ispășitor pentru călcarea legii Sale. Viața unui animal avea mai puțină valoare decât viața păcătosului vinovat, [și] de aceea nu putea fi un preț de răscumpărare pentru păcat. Dumnezeu o putea primi doar ca simbol al jertfei Fiului Său.

Omul nu putea face ispășire pentru om. Starea lui păcătoasă, decăzută, îl făcea o jertfă nedesăvârșită, un sacrificiu ispășitor de mai mică valoare decât cea a lui Adam înainte de căderea sa. Dumnezeu l-a făcut pe om desăvârșit și drept, iar după ce omul a păcătuit, Dumnezeu nu putea primi, pentru om, decât un sacrificiu de o valoare superioară celei a omului în starea sa de desăvârșire și nevinovăție.

Fiul divin al lui Dumnezeu era singurul sacrificiu de o valoare îndestulătoare pentru a satisface pe deplin cerințele legii desăvârșite a lui Dumnezeu. Îngerii erau fără păcat, dar aveau o valoare mai mică decât legea lui Dumnezeu. Ei erau răspunzători în fața legii. Erau soli care să aducă la îndeplinire voința Domnului Hristos și să se închine în fața Lui. Erau ființe create și puse la probă.

Numai Domnul Hristos putea deschide calea, prin aducerea unei jertfe egale cu cerințele legii divine. El era desăvârșit și neîntinat de păcat. Era fără defect sau cusur. Mărimea consecințelor teribile ale păcatului nu ar fi putut să fie cunoscută niciodată, dacă remediul oferit nu ar fi avut o valoare infinită. Mântuirea omului căzut a fost câștigată cu acest preț imens, așa încât îngerii au fost plini de uimire și n-au putut să înțeleagă pe deplin taina divină că Maiestatea cerului, Cel deopotrivă cu Dumnezeu, a trebuit să moară pentru omenirea răzvrătită.

Ellen White, *Advent Review and Sabbath Herald*, decembrie 1872

Un proiect pentru anul 2000

Adrian Bocăneanu

Pentru mulți oameni, această cumpănă dintre ani a fost mai încărcată de temeri și incertitudini decât altă dată. Pe plan general, trecerea spre anul 2000 a fost prezentată ca însoțită de pericole majore, catastrofe nemăiîntâlnite, împlinind așa-zise profeții, învăluite în mister. Iar pe plan local, existența a milioane și milioane de oameni din țara noastră este apăsată de greutate și suferințe. Oamenii intră într-un an nou fără speranțe și încărcăți de spaime atât de mari, încât aproape că nici nu îndrăznesc să vorbească despre ele. Excesele care marchează sărbătorile, petardele, focurile de artificii, muzica zgomotoasă și alcoolul, care inundă totul, nu trebuie să ne inducă în eroare. Acestea nu sunt semnul belșugului și al încrederii, ci al unei disperări care – măcar pentru câteva zile – este ascunsă sub sărbătoare și anesteziată cu alcool.

În Cuvântul lui Dumnezeu, găsim o promisiune divină care răspunde foarte bine acestei stări de tulburare și nesiguranță, acestei așteptări apăsătoare. Deasupra pământului răvășit de potop, ca răspuns la jertfa lui Noe, Dumnezeu înalță curcubeul și îi asigură pe cei salvați din groaznicul cataclism că El Însuși va veghea asupra desfășurării ordonate și binefăcătoare a vieții în natură. El spune: „Cât va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea” (Gen. 8,22).

Derutați și îndurerați, oamenii nu știau la ce se mai pot aștepta. Nu ar fi de mirare dacă stresul prelungit la care au fost supuși în timpul lungii rătăcirii a corabiei pe oceanul fără țărmuri, lipsa oricărei experiențe anterioare cât de cât asemănătoare, grijile pentru propria viață și pentru animalele adăpostite să fi creat tensiuni în micul grup al celor salvați și să-i fi lăsat complet epuizați și dezorientați. Știți ce s-a întâmplat cu Noe la scurt timp după ieșirea din corabie (cap. 9,20.21). De la început, alcoolul a atras, nu atât pentru gustul lui, cât pentru iluzia de liniște pe care o aduce, pentru uitarea temporară a spaimelor și durerilor. Și Dumnezeu le vorbește acestor oameni – nou-veniți pe un pământ necunoscut. Șocul lor nu era mai mic decât dacă ar fi venit de pe o cu totul altă planetă. Dumnezeu face legătura dintre noutățile neînțelese ale lumii post-diluviene – frigul și căldura, vara și iarna – și realități familiare lor până la potop – sămănatul și seceratul, ziua și noaptea.

Toate aceste schimbări alternative din viața naturii sunt recunoscute ca daruri binevoitoare ale lui Dum-

nezeu. Marile manifestări ale naturii nu sunt monotone, dar nu sunt nici capricioase și imprevizibile. Putem să știm ce va urma. Ziua în care scriu este cea mai scurtă zi a anului, dar, până când revista ajunge în mâinile dv., ziua va fi deja ceva mai lungă. Iarna își urmează cursul ei, dar știm că nu va fi eternă, ci primăvara și vara urmează în curând. Dacă este un timp al sămănatului, va fi și un timp al secerișului.

Aceste ritmuri neschimbătoare sunt recunoscute de noi ca aducând frumusețe și varietate vieții. În același timp, ele sunt un stimulent la acțiune promptă și precisă. Timpul potrivit pentru sămănat trebuie folosit, la fel ca și vremea pregătirilor pentru iarnă.

Ritmurile vieții

Autorii comentariului *The Interpreter's Bible* aplică aceste reguli simple la viața umană, cu aspectele ei intelectuale, morale și spirituale. Oamenii trebuie să parcurgă experiența dublă a întunericului și a luminii, vânturile iernatice ale greutăților și relaxarea primăvaratică a energiilor vieții. Sămăntarea seminței pe un pământ sterp ca după un potop și bucuria fără pereche a seceratului constituie experiențe esențiale.

Ritmurile stabile ale sămănatului și seceratului sunt unele dintre darurile supreme ale lui Dumnezeu pentru viața umană. Din nefericire, noi nu recunoaștem așa de ușor valoarea primei părți, a sămănatului. Dacă fermierii s-ar lua după aparențe, ei nu ar sămăna niciodată. La sfârșitul iernii, pământul este gol și sterp. Sămănta costă bani, iar aratul, pregătirea câmpului, ocrotirea culturii de buruieni înseamnă muncă foarte grea. În același fel, sămăntarea semințelor intelectuale și morale nu este o activitate prea atrăgătoare. Elevii și studenții sunt adesea atrași de lucruri care le aduc mai multă plăcere, fără prea mare efort. Dar, în acest fel, ocaziile unice ale primăverii vieții sunt irosite în inactivitate sau în amuzamente ușuratică. Sămănta intereselor vitale, sămăntate atunci, va putea să crească pentru o rodire bogată, dar neglijarea sămănatului nu va putea fi recuperată niciodată. Mulți dintre cei care au irosit șansele începutului nici nu vor încerca în mod serios să recupereze timpul pierdut, pentru că solul nepregătit al minții lor nu poate să mai fie pătruns de semințele curiozității creatoare și ale intereselor nobile.

(Continuare în pagina 10)

CURIERUL ADVENTIST

DECEMBRIE – 1999

CUPRINS

- 3, 5 Editoriale
- 6 Farmecul Domnului
Isus
- 8 Biserica noastră
„amestecată”
- 11 Ce înseamnă anul
2000 pentru noi?
- 13 Anul 2000
- 18 Păcatul, cea mai
gravă formă de
dependență
- 22 Suportați o minune?
- 24 (Ne)liniștea unei
generații – 8
- 25 Colțul copiilor
- 26 Pagina de sănătate
- 28 Ospitalitate și
prietenie
- 30 Știri
- 31 La odihnă

Tinerii descoperă *Curierul*

Trebuie să recunosc, tânără fiind, cu viața modelată de mediul creștin adventist, obișnuită cu manifestările religioase proprii bisericii mele, îmi opream mai rar atenția asupra revistei *Curierul Adventist*... Aceasta însă până la ocazia Săptămânii de Rugăciune, când, încurajată probabil și de atmosfera specială pe care cred că am simțit-o cu toții, l-am deschis și nu l-am mai putut închide decât ore mai târziu. Ochii îi simțeam obosiți, însă inima îmi era scăldată de o binecuvântare deosebită și mult așteptată. Mă bucur să Îi pot mulțumi acum lui Dumnezeu și dv.

Vreau să vă spun că am apreciat în mod deosebit abordarea, linia profundă, însă tinerească pe care multe dintre articolele numărului special consacrat Săptămânii de Rugăciune au promovat-o și vă încurajez ca, în mod deosebit, să insistați în a ne câștiga și pe noi, tinerii, prin mesaje care să rezoneze cu structura noastră specifică. În acest sens, menționez articolul fratelui Gabriel Golea, un articol care mi-a spus mie, un tânăr, că mă pot simți parte a comunității... Au fost cuvinte care m-au încurajat să văd că, pe drumul îngust spre casă, nu sunt singură, ci împreună cu frații mei, care mi-au explicat că sunt cu atât mai aproape de căminul meu, cu cât Isus devine mai prezent în inima și în viața mea concretă, pământească.

Vă mulțumesc încă o dată și cred că numărul cititorilor fideli ai dv. a crescut cu unu... „și în cer este bucurie mai mare pentru un singur păcătos care se pocăiește decât pentru 99”... de cititori... care nu au nevoie de *Curier*.

Iolanda Constantin, București

Când Dumnezeu lucrează

Ca tânăr student la Institutul

Teologic Adventist, citesc *Curierul Adventist* cu mare plăcere. Acesta este pentru mine o materializare a speranței și luptei creștine, dovadă fiind faptul că, în paginile acestei publicații, găsesc atât dovezi ale intervenției supranaturale a lui Dumnezeu, cât și semne ale luptei fiecăruia cu sine.

Mă refer îndeosebi la spațiul rezervat experiențelor în cadrul *Curierului* din august-septembrie '99. Având un temperament melancolic-colic, am savurat fiecare experiență cu tensiunea ei specifică, cu atât mai mult cu cât aveam garanția vocii lui Dumnezeu în conștiință, că fiecare dintre ele este mai mult decât o realitate, este o minune. Sugerția sau, mai personal spus, rugămintea mea este ca fiecare număr al revistei să fie însoțit de mai multe astfel de relatări. Îndrăznesc să spun că ele, experiențele altor oameni asemenea mie, îmi dau curaj să cred că și eu, orice ar urma, Îl pot avea pe Dumnezeu mereu alături de mine. Viitorul ne va rezerva întotdeauna surprize. Pentru Dumnezeu însă, care știe sfârșitul de la început, toate sunt incluse într-un plan bine stabilit. Este încurajator să urmărim desfășurarea acestui plan în viața celor din jur. Vă rog, ca o nouă experiență, îmbogățiți-ne sufletele cu minunile pe care Dumnezeu le face pentru frații noștri.

Adrian Istrate, student la I.T.A.

Redacția urează tuturor cititorilor și colaboratorilor un an binecuvântat cu prezența activă a lui Dumnezeu în viața personală și de biserică.

Mulțumiri calde celor care au cutezat să scrie și au făcut posibilă apariția regulată a paginii de scrisori. – Editorul

Simplu: lucrul în echipă

Sabinel Bancu

Am renunțat din start la folosirea unui cuvânt cu pretenții: *sinergia*, preferând o formulare extrem de accesibilă: *lucrul în echipă*.

Cred că nu este nevoie de o definiție complexă pentru aceasta, ci doar de una cât se poate de simplă: „Lucrul în echipă este o *necesitate*”.

Este o necesitate pentru noi toți, pentru că trebuie să folosim metodele de lucru pe care Dumnezeu le folosește. Dumnezeu a lucrat și lucrează în echipă. Niciodată nu a renunțat la aceasta: nici în ceruri, nici pe pământ. „Căci trei sunt care mărturisesc în cer... Și aceștia trei una sunt” (1 Ioan 5,7).

Fiind vorba de mărturie, Dumnezeu este modelul nostru. Isus Însuși spunea: „Dacă Eu aș mărturisi despre Mine, nu M-ați crede”. Mărturia lui Dumnezeu este întreită: „Trei sunt care mărturisesc în ceruri”. Aceasta ne stimulează către acțiuni comune pentru mărturie, pe baza colaborării, în cadrul grupelor mici, adevărate echipe de lucru după modelul divin.

Trinitatea este o echipă în cadrul căreia fiecare persoană are funcții specifice, însă tot ceea ce se realizează este rodul colaborării tuturor celor trei persoane divine.

Spre deosebire de mentalitatea luciferiană, care este orientată spre egoism („Tu ziceai în inima ta”), gândul lui Hristos se subordonează armoniei și unității, lasă locul privilegiat celuilalt și caută să pună în valoare noi dimensiuni ale slujirii pentru ceilalți și împreună cu ei.

Biserica, asemenea unui corp, este alcătuită din „ochi, urechi, mâini, picioare etc.”, mădulare care trebuie să funcționeze împreună.

Avem nevoie unii de alții și avem privilegiul să fim puși alături prin Duhul Sfânt, care ne-a dat tot felul de daruri.

Ne dăm seama prin analogie că trupul, deși este un sistem unitar, este alcătuit din microsisteme, care funcționează atât în cadrul lor, cât și în cadrul întregului.

Astfel, biserica-trup este întreagă prin plenul membrilor ei, dar nu ca o masă neorganizată, ci ca

subsisteme bine articulate.

Când Pavel vorbește despre mână, aceasta este o parte din corp, dar are mai multe componente: braț, antebraț, degete etc. De asemenea, urechea are mai multe componente: pavilion, membrană, scăriță etc.

Aici este o încurajare către organizarea bisericii după modelul trupului, adică pe niște structuri adecvate.

Trupul nu va avea randament dacă totul ar fi „mână” sau „picioar”.

Observăm că, prin „mână”, se poate înțelege un minisistem în cadrul trupului, alcătuit din mai multe componente, mult mai puține decât la nivelul întregului, dar suficiente pentru a funcționa. Aceasta nu va influența decât pozitiv activitatea trupului. Sustragerea de la acest mod de funcționare înseamnă atrofiere sau moarte.

Mai înainte de a putea spune că face parte din trup, elementul „membrană” face parte din ceea ce numim „ureche”.

Putem deduce deci că, la nivelul bisericii-corp (de credincioși), un membru are mai întâi privilegiul și nevoia vitală de a face parte dintr-un segment al corpului (*grupa mică*) și prin aceasta se va raporta complet și util la întregul sistem (biserica).

Nu cred că trebuie să mai argumentăm cu privire la valoarea apartenenței fiecărui membru al bisericii la o grupă mică, ci doar că trebuie să renunțăm la concepții greșite, cum ar fi: „Tot corpul este mână sau picioar” sau urechea zice mâinii: „Nu am trebuință de tine” și altele.

Ca biserică, ne place să punem un accent foarte mare pe ascultarea de legile lui Dumnezeu. Să extindem raportarea noastră și la legile naturii, descoperind că legea funcționării trupului (și a bisericii) ne cere o dublă integrare: în structura numită grupă mică (mâna sau urechea) și în structura numită corp (comunitatea locală).

Sabinel Bancu este președintele Conferinței Oltenia.

Farmecul Domnului Isus

Ellen White

Să privim asupra capitolului 6 din Isaia și să-l studiem: „În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: 'Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!' Și se zguduiau ușorii uși de glasul care răsună, și casa s-a umplut de fum” (Is. 6,1-4).

Aceasta era o descoperire a slavei divinității Domnului Hristos. Observați umilința serafimilor în fața Sa. Ei își acopereau fața și picioarele cu aripile. Ei se aflau în prezența lui Isus. Ei au văzut slava lui Dumnezeu – Regele în frumusețea Lui – și s-au acoperit. Și ce efect a avut această viziune a slavei Domnului asupra minții profetului? „Atunci am zis: 'Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!' Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: 'Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!' Am auzit glasul Domnului întrebând: 'Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?' Eu am răspuns: 'Iată-mă, trimite-mă!'” (vers. 5-8).

Contemplarea slavei Fiului lui Dumnezeu a făcut ca însuși profetul să se vadă ca fiind foarte neînsemnat. El nu simțea decât dispreț față de sine. „Mi-e scârbă de mine! Vai de mine! Sunt pierdut.” Cu cât îl vom vedea pe Domnul Isus mai de aproape în curăția și farmecul Lui, cu atât vom aprecia mai puțin eul, cu atât ne vom lupta mai puțin pentru supremație sau chiar pentru a fi apreciați. Când lumina Domnului Isus scoate la iveală diformitatea sufletului nostru, nu va exista în noi nici o dorință de înălțare deșartă. Eul va avea un aspect foarte neplăcut. Dacă păcătosul privește continuu la Domnul Isus, el vede în sine din ce în ce mai puține lucruri de admirat, iar sufletul său

se prosternă în pocăință în fața lui Dumnezeu.

Să înțelegem orbirea noastră

Așa de mulți au acest sentiment de mulțumire de sine și manifestă această înclinație de înălțare deșartă a eului, dând astfel dovadă de faptul că sunt îmbrăcați cu hainele murdare ale îndreptăririi de sine! Dacă nu vor căuta foarte zelos ungerea divină, ei nu vor putea să vadă pe Domnul Isus și nici sărăcia lor. Defectele lor spirituale sunt ascunse de ochii lor. Le merge numele că trăiesc, dar nu dau nici cea mai mică dovadă că viața lor vine de la Dumnezeu. Adevărata viață spirituală este o reflectare a vieții Domnului Hristos. Blândețea și umilința Mântuitorului nostru se văd în viața zilnică a adevăraților Săi ucenici. Se dă pe față amabilitatea Domnului Hristos. O astfel de viață vorbește continuu despre iubirea Lui și despre puterea harului Său. Prin contemplarea Domnului Hristos are loc o schimbare continuă în om; vorbirea lui este parfumată cu harul divin.

Ce Mântuitor avem! El este Cel care i S-a descoperit lui Ioan pe insula Patmos și a proclamat aceste cuvinte: „Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic” (Apoc. 1,8). Numai un astfel de Dumnezeu puternic, care trăiește veșnic, putea să plătească prețul de răscumpărare ca să-i salveze pe păcătoși să nu coboare în abisul morții.

Țineți minte faptul că cea mai înaltă pregătire intelectuală nu poate și nu va lua locul adevăratei simplități, a adevăratei evlavii. Biblia poate fi studiată așa cum s-ar studia o ramură a științei omenești; dar frumusețea ei, dovada puterii ei de a salva oameni care cred este o lecție ce niciodată nu se învață în felul acesta. Dacă practicarea Cuvântului nu este adusă în viață, atunci sabia Duhului nu a produs nici o rană inimii firești. Ea a fost ascunsă în imaginația poetică. A fost atât de mult înfășurată în sentimentalism, încât inima nu a simțit îndeajuns tăișul ei ascuțit, care pătrunde și taie complet altarele păcătoase la care este adorat eul. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că

desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii" (Evr. 4,12).

Mulți cred că Domnul Isus este Răscumpărătorul lumii; dar este El Răscumpărătorul *tău*? Este El Mântuitorul tău personal? Atâta timp cât adevărul nu va fi adus în sanctuarul sufletului, ca să cerceteze și să scoată la iveală acele lucruri care întinează, care distrug viața și caracterul, persoana în cauză nu va vedea niciodată Împărăția lui Dumnezeu. Pentru că „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Cor. 2,14).

Legea a fost dată omului de Creatorul său, ca să fie regula vieții lui. Adam a călcat legea aceasta și a căzut din starea lui înaltă și sfântă. După aceea, legea a fost vestită de pe Sinai și Dumnezeu a scris-o pe table de piatră cu degetul Său; pentru că era absolut esențial ca legea Lui cea sfântă să fie așezată într-o astfel de formă, încât niciodată să nu fie pierdută pentru om, ci să fie ținută întotdeauna în mod puternic în fața lumii. Viața Domnului Hristos trebuie să se descopere în viața noastră. Isaia a văzut slava vieții umile, de lepădare de sine a Domnului Hristos. Cu ochiul său profetic, cuprinzător, asemenea unei lumini strălucitoare, el a văzut și apoi a descris întreaga experiență a Domnului Hristos; și istoria se armonizează în mod desăvârșit cu descoperirile din viziunea profetică. Fiecare act, fiecare pas de înaintare a fost descris în trăsături vii. Domnul Hristos a fost descoperit în și prin natura umană.

Invitația

Domnul Isus ne invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru

sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Mat. 11,28-30). Isus Hristos a prezentat subiectul acesta într-o lumină foarte frumoasă. El Și-a acoperit divinitatea cu haina naturii umane și S-a umilit, făcându-Se asemenea unui om. O, n-a existat niciodată o umilință ca umilința Ta, Mielule al lui Dumnezeu care ridici păcatul lumii! Dacă vom privi la Domnul Isus, eul cel odios, care se luptă întotdeauna pentru supremație, va fi subjugat. Să se înalțe la Dumnezeu rugăciunea aceasta: „Întipărește-Ți chipul în sufletul meu”. Și ochiul spiritual poate să contemple slava caracterului Domnului Hristos.

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl... Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har” (Ioan 1,14.16). Acesta este curentul vital care trebuie să se reverse din inima Domnului Hristos ca apă vie în vasul omenesc, de unde să se reverse din nou în râuri bogate, făcându-L cunoscut pe Domnul Isus, Izvorul suprem. Aceasta înseamnă creștinism experimental.

Apostolul Pavel înalță către Dumnezeu această rugăciune: „Ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este fața de noi, credincioși, nemărginita mărire a puterii Sale, după luarea puterii tăriei Lui” (Efes. 1,17-19). Dar trebuie ca mai întâi mintea să fie făcută în stare să se adapteze la natura adevărului care trebuie studiat. Ochii înțelegerii trebuie să fie iluminați, iar inima și mintea să fie aduse în armonie cu Dumnezeu, care este adevăr. Cel care Îl contemplă pe Isus cu ochiul credinței nu vede nici o slavă în sine; pentru că slava Răscumpărăto-

rului este reflectată în minte și inimă. Ispășirea cu sângele Său este realizată și îndepărtarea păcatelor îi trezește recunoștință în inimă. După ce a fost îndreptățit de Domnul Hristos, cel care primește adevărul este constrâns să se supună pe deplin lui Dumnezeu și este admis în școala lui Hristos, ca să poată să învețe de la El, care este blând și smerit cu inima. Cunoașterea iubirii lui Dumnezeu este revărsată pretutindeni în inima sa. El exclamă: O, ce iubire! Câtă condescendență! El înțelege bogatele făgăduințe ale credinței și devine părtaș de natură divină. Inima lui fiind golită de eu, apele vieții o inundă și slava Domnului strălucește din ea. Privind permanent la Domnul Isus, omul este făcut asemenea Celui divin. Credinciosul este transformat ca să fie asemenea Lui.

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3,18). Caracterul omului este schimbat și adus în armonie cu cel al lui Dumnezeu. Ochiul spiritual este cel care discernе această slavă. Ea este acoperită, învăluită în mister, până când Duhul Sfânt îi dă omului această putere de pătrundere. Rațiunea omului firesc poate să caute să discearnă slava aceasta, mintea lui poate gândi ca să o înțeleagă, dar nici una și nici cealaltă nu pot să o contemple. Cei care au cea mai mare cunoaștere sunt încă ignoranți cu privire la ea, până când Dumnezeu dă lumină sufletului.

Domnul așteaptă de la copiii Săi mai mult decât Îi dăm noi. El spune: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine” (Is. 61,1).

Acest articol a apărut pentru prima dată în Advent Review and Sabbath Herald (în prezent Adventist Review), ediția din 18 februarie 1896. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea consideră că Ellen White a exercitat darul biblic al profeției pe parcursul a peste 70 de ani de activitate publică.

Biserica noastră „amestecată”

*Forțele diferite ne vor despărți
sau vor face să fim atrași unii către alții?*

Daniel Giang

Când eram copil, mergeam în fiecare Sabat la o biserică mare, ca o catedrală. Îmi plăceau cântările de cor așa de impresionante. Țin minte predici ascultate când aveam 7 ani. Ca adolescent, stăteam la balcon și eram foarte atent la cel care predica. Chiar și acum, când vizitez o biserică adventistă foarte mare, cum este biserica Sligo, în apropiere de capitala Statelor Unite, simt că mi se înalță sufletul la cer, așa cum simțeau și închinătorii din catedrale în evul mediu.

Dar cele mai multe informații care mă ajută să înțeleg ce înseamnă „biserica” vin dintr-o biserică mică, din statul New York, care are 130 de membri. În această biserică nu există instalație de aer condiționat. Când plouă, apa se infiltrează prin acoperiș. Din când în când, subsolul este inundat. Iar membrii sunt „sfînți” în sensul că formează o colectivitate chemată la o parte, și nu în sensul că sunt oameni desăvârșiți.

Adesea, vizitatorii remarcă diversitatea etnică a bisericii noastre – cam 60% sunt albi, 20% sunt negri, 15%, latino-americani și câțiva dintre noi suntem de „alte” rase. Cam 20% dintre membri sunt persoane care au imigrat în Statele Unite, așa că întâlnirile de comitet au un farmec aparte datorită diversității accentelor. Cam 5% dintre membrii bisericii au câte un handicap. Sunt reprezentate toate categoriile de vârstă, de la octogenari până la mulțimea de copii care se grupează în jurul amvonului, când se prezintă istorisirea pentru copii.

Dacă ajungi să-i cunoști puțin pe acești oameni, diversitatea educațională și socio-economică este izbitoare. Unii membri au frecventat școala bătailor dure. Alții au câte o listă de titluri academice mai lungă decât numele lor. Mulți membri au venituri fixe. Secretarul comunității noastre a spus odată că doar 38 de persoane sunt angajate cu normă întreagă.

Oaspeții ocazionali pierd din vedere cel mai impresionant lucru legat de biserica noastră: diversitatea ei teologică. Membrii înțeleg creștinismul lor adventist din punct de vedere istoric, evanghelic și progresiv. De exemplu, avortul este o crimă sau ține doar de alegerea personală? Cum înțelegem îndreptățirea, sfîntirea, desăvârșirea, rolul lui Ellen White etc.?

Acești „cartofi fierbinți” sunt făcuți piure și serviți la masa comună. După discuții „încinse”, cei care au luat parte la ele își vor sufleca mânecile și vor munci cot la cot data viitoare când se va face o lucrare la biserică.

Nici un comitet al conferinței nu a planificat această „biserica amestecată” (așa cum o numea odată unul dintre membrii noștri mai în vârstă). Eu cred că Duhul lui Dumnezeu a atras și a unit, treptat, creștini diferiți.

Unitatea bisericii demonstrează cum este Dumnezeu

Biserica mea locală oferă un model al Bisericii Adventite de Ziua a Șaptea pe plan mondial. Biserica aceasta caută unitatea, în mijlocul deosebirilor de ordin etnic, cultural, socio-economic și – în unele aspecte – teologic. Atitudinea noastră față de diversitate determină cât de bine demonstrăm caracterul lui Dumnezeu în fața lumii. În Grădina Ghetsemani, Domnul Isus S-a rugat ca urmașii Lui „să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17,23). Noi dăm cea mai puternică mărturie pentru Domnul Hristos atunci când suntem uniți. Când trăim în unitate, ca și creștini, chiar dacă ne deosebim unii de alții, noi demonstrăm altora faptul că Domnul Isus a fost Dumnezeu.

Apostolul Pavel împărtășea preocuparea Domnului Isus pentru unitate. Deseori el s-a întors la comparația cu un „trup” ca să descrie biserica la fel ca pe un organism alcătuit din părți diferite, dar unit. Pentru că Domnul Isus S-a înălțat la cer, lumea nu mai poate să vadă corpul Său fizic. În schimb, ea privește la „corpul” Său de pe pământ (biserica), pentru ca să înțeleagă cum este Dumnezeu.

Când Domnul Hristos a murit pe cruce, nici un os din trupul Său fizic nu a fost rupt. Dar, de-a lungul veacurilor până astăzi, spiritul de partidă a fărâmițat trupul Său spiritual. Creștinii au făcut mari eforturi să realizeze unitatea. Unii i-au exclus, fie prin schismă, fie prin excomunicare, pe cei care nu au fost de acord cu ei. Aceasta a produs o biserică mai omogenă, dar nu în mod necesar unitate. Uneori, o amenințare comună a creat alianțe temporare între cei care până atunci fuseseră vrăjmași. Alteori, preoți agresivi au folosit amenințări sau oferte atrăgătoare ca să-i constrângă pe oameni să se conformeze ideilor lor. Dar aceste metode omenești de a crea trupul

Domnului Hristos au avut ca rezultat, în schimb, monștri care se ruinează ei înșiși prin acțiunile lor: o caricatură dezagreabilă a ceea ce intenționase Dumnezeu.

Metodele omeniești de zidire a trupului Domnului Hristos nu pot înlocui vindecarea adusă de Duhul Sfânt. Apostolul Pavel scrie că Duhul Sfânt împarte daruri care să „desăvârșească”, sau să „echipeze/înzestreze” corpul spiritual al Domnului Hristos în vederea slujirii (Efes. 4,12). Grecii foloseau cuvântul *katartizein*, „a desăvârși”, ca să descrie punerea la loc a părților unui os fracturat, așa încât el să poată să lucreze din nou. În Efeseni 4,1-3, Pavel ne îndeamnă să practicăm patru calități care stimulează lucrarea unificatoare a Duhului Sfânt: smerenia, blândețea, îndelunga răbdare și iubirea.

Smerenia

Termenul grecesc folosit de Pavel, *tapeinophrosunee*, vine din două cuvinte care înseamnă „smerenie a minții”. Adventiștii vorbesc de mult despre modestia în îmbrăcăminte și spun că ea reprezintă idealul lui Dumnezeu. Dar ce se poate spune despre modestia în ce privește părerile personale? Aceasta nu exclude curajul de a avea convingeri personale, dar un creștin trebuie să-și aducă aminte întotdeauna că „Dumnezeu mă va învăța mai mult”. Thomas Fuller a spus cândva: „Înțelepții învață ceva de la cei fără minte; dar cei fără minte nu învață nimic de la cei înțelepți”.

Fără „umilință cu privire la părerile personale”, nu poate avea loc o discuție adevărată. Fiecare nu face altceva decât să-și prezinte opinia, fără să ia în considerare ce spune celălalt. La fel ca în „dezbaterele” politice televizate, fiecare participant caută să acumuleze capital electoral cât mai mare, și nu să învețe.

Creștinii trebuie să practice „umilință cu privire la părerile personale” când discută orice fel de subiect – de la pavarea locului de

parcare până la doctrina despre mântuire. „Umlință în ce privește părerile personale” nu numai că îngăduie să aibă loc o discuție adevărată, dar ne dă și posibilitatea ca, prin discuții, să învățăm efectiv.

Blândețea

Cuvântul pe care îl folosește Pavel pentru „blândețe” sau „amabilitate” se referă la natura animalelor domestice, în contrast cu ferocitatea animalelor sălbatice. Pentru ca biserica să fie unită, creștinii trebuie să-și țină ascunse ghearele și colții. Aceasta înseamnă că vom refuza să facem „publicitate negativă” împotriva cuiva care înțelege lucrurile altfel decât le înțelegem noi.

Când discutăm probleme importante din punct de vedere spiritual și moral, gândurile ne alunecă ușor de la ideea că „felul în care înțeleg eu lucrurile este corect” la aceea că „felul în care tu înțelegi lucrurile este greșit; în concluzie, tu ești un om lipsit de judecată și de principii morale dacă nu-ți dai seama de lucrul acesta”. În contrast cu noi, Domnul Isus, când S-a confruntat cu Satana față în față, în pustie, „a vorbit strict la subiect” și niciodată nu a rostit atacuri personale la adresa împotrivitorului Său. Cu cât mai mult ar trebui ca eu și dv. să manifestăm prudență și „blândețe” atunci când vorbim despre frații noștri și despre surorile noastre.

Afirmatiile cu un caracter negativ nu numai că înjosesc cele două părți implicate, dar dezonorează întreaga biserică. Imaginați-vă cum ar fi dacă două companii aeriene s-ar angaja în „reclamă negativă”. Una dintre companii ar putea spune cam așa: „Piloții companiei care ne face concurență sunt prost instruiți”. Cealaltă ar putea să lanseze următoarea reclamă: „Compania cutare oferă hrană insuficientă în timpul zborului”. S-ar putea ca una dintre aceste companii aeriene să iasă învingătoare și cealaltă să piardă, dar mulți oameni se vor hotărî să meargă cu trenul. În

mod asemănător, când eu și dv. ne angajăm în „teologie negativă”, s-ar putea ca una dintre părți să câștige, dar, în realitate, noi târâm în mocirlă trupul lui Hristos.

Răbdarea

Există elevi cărora nu le trebuie decât o clipă ca să prindă o idee nouă. Alții fac eforturi serioase și trebuie să o studieze cu atenție. Unii primesc cinci talanți; alții, unul singur. Modul în care cei „tari” și cei „slabi” se tratează unii pe alții determină gradul de unitate din biserică.

Ca oameni, eu și dv. ajungem nerăbdători unii cu alții. Dar eu aș vrea să văd rezultate! Biserica trebuie să ajungă desăvârșită *astăzi!*

Gamaliel, profesorul lui Pavel, a sfătuit Sinedriul să lase în pace biserica creștină primară, ca să vadă dacă, într-adevăr, Dumnezeu o conduce. Domnul Isus, celălalt profesor al lui Pavel, ne-a avertizat să nu smulgem neghina, ca nu cumva să smulgem și grâul. Chiar Dumnezeu manifestă răbdare divină așteptând ca Domnul Isus să revină pe pământ. Ați putea să vi-L imaginați pe Dumnezeu plângând, atunci când vede secole de inchiziție, teroare, pogromuri, holocausturi, câmpuri ale morții și purificări etnice? Și totuși El așteaptă. El nu așteaptă pasiv pentru că nu poate să intervină, ci pentru că scopurile Sale o cer.

Când creștinii au păreri diferite unii față de alții, probabil că una dintre poziții este mai corectă decât alta. Dar trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne conducă pe toți la o înțelegere și mai deplină. Creștinii trebuie să respingă constrângerea sau condamnarea. Practicarea răbdării față de cei care înțeleg lucrurile altfel decât așa cum le înțelegem noi poate să ajute la menținerea unui trup unit al bisericii.

Iubirea

În spatele fiecărei fapte stă o atitudine. Pentru cei care îl urmează

ză pe Dumnezeu, atitudinea care determină fiecare acțiune trebuie să fie totdeauna iubirea. Când există dezacorduri între creștini, nici unul nu trebuie să urmărească să-și învingă, ci mai degrabă să-și câștige oponentul. Este greu să convingi persoana pe care încerci să o demolezi prin forța argumentelor.

Dar, vor spune unii, ce ne facem cu cineva care încearcă să răstălmăcească Evanghelia? Nu-i așa că trebuie să apărăm adevărul în mod energic? Când spunem adevărul cu dragoste, nu numai că apărăm realitatea, dar o și prezentăm într-un mod cuceritor. Nu poate fi dată nici o mărturie mai puternică decât aceea de a demonstra faptul că afirmațiile noastre sunt adevărate și de a face aceasta cu iubirea creștină care arată roada Duhului adevărului. Creștinii care păstrează o atitudine de iubire atunci când au o părere diferită de a altora țin biserica unită și atractivă.

Unitatea inerentă în credința noastră

Aceste patru calități – umilința,

blandetea, răbdarea și iubirea – nu pot fi decretate de un conciliu bisericesc. Ele apar în mod natural în mine și în dv., atunci când Duhul Sfânt ne adoptă în familia lui Dumnezeu. Familiile supraviețuiesc rivalități dintre frați pentru că legăturile

Când există dezacorduri între creștini, nici unul nu trebuie să urmărească să-și învingă, ci mai degrabă să-și câștige oponentul.

inerente care îi leagă pe membrii familiei sunt mult mai puternice decât orice neînțelegeri. Apostolul Pavel ne aduce aminte de lucrurile care îi unesc pe creștini: „Un singur Duh... o singură nădejde... un singur Domn, o singură credință, un singur botez... un singur Dumnezeu și Tată al tuturor” (Efes. 4,4-6).

Această unitate fundamentală dintre membrii familiei lui Dumnezeu se bazează pe aspirațiile noastre comune și pe relația noastră continuă cu Dumnezeu Tatăl.

Creștinii adventiști de ziua a șaptea se ridică din moștenirea intelectuală a mișcării millerite. Noi ne-am definit identitatea prin solia din Apocalipsa 18,4: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”. Noi vestim cu zel adevărul prezent. Dar noi, creștini adventiști de ziua a șaptea, trebuie să rămânem uniți ca un singur trup al Domnului Hristos. Să avem curajul de a ne păstra modul de înțelegere a lucrurilor și să discutăm deschis deosebirile noastre de vederi. Dar să fim umili în păreriile noastre, blânzi în cuvintele noastre, răbdători cu frații noștri și cu surorile noastre și, mai presus de toate, să iubim așa cum ne iubește Dumnezeu.

La data scrierii acestui articol, Daniel Giang predă neurologia la Universitatea din Rochester.

Adventist Review, 17 iunie 1999

Un proiect pentru anul 2000 / Urmare din pagina 3

Suntem la început de an și, aparent, sunt destule motive să ne resemnăm, să renunțăm la eforturile de dezvoltare și creștere. De ce să muncesc, dacă munca este atât de prost plătită? Dacă o singură dată câștig la unul dintre jocurile care mă îmbie la tot pasul, voi fi mai bogat decât după o viață întreagă de muncă. Un cadou dat unui examinator poate să aducă același rezultat ca și ani de învățatură. O lună de muncă în străinătate aduce câștig cât un an de trudă acasă. Iar până vine ocazia, aștept.

Dar am calculat ce se întâmplă cu mintea mea, ce se petrece în caracterul meu, cum este influențată viața mea spirituală? Chiar dacă aș reuși ceva cu minimum de efort, superficialitatea vieții

spirituale, imaturitatea caracterului, lipsa de formare a minții mă vor împiedica să mă bucur de darul pentru care nu m-am pregătit, care se va dovedi „un câștig spre pagubă”.

O porțiune a vieții poate fi pregătită să primească sămânța la orice vârstă.

Speranță și pentru cei întârziați

Nimeni nu poate spune că a valorificat complet oportunitățile primăverii vieții. Unele pierderi nu se vor mai putea recupera vreodată; totuși, semănatul minții nu este interzis sau inutil în nici o fază a

vieții. O porțiune a vieții poate fi pregătită să primească sămânța la orice vârstă. În locul descurajării, resemnării și regretelor, să valorificăm ceea ce este încă la îndemâna noastră. Istoria este plină de performanțe fizice, intelectuale și sociale ale unora care au pornit târziu în călătoria vieții lor. Iar câștigul nevăzut, „omul ascuns al inimii” care se clădește între timp, înseamnă, din perspectiva veșnică, mai mult decât pot să aprecieze și să aplaude oamenii. Iată un moto potrivit pentru noul an: „Dimineata seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească” (Ecl. 11,6), pentru că „cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică. Să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită, vom secera” (Gal. 6,8,9).

Ce înseamnă anul 2000 pentru noi?

Declarația Conferinței Generale cu privire la anul 2000

Advențiștii de ziua a șaptea își ancorează speranța în viața, moartea și învierea Domnului Hristos. Ei așteaptă cu nerăbdare și cu bucurie împlinirea acestei speranțe la apropiata revenire a lui Isus. Advențiștii își întemeiază credința pe învățăturile Scripturii și cred că trecerea timpului este importantă pentru că ea ne aduce mai aproape de cel mai uimitor eveniment la care ochii omenesți vor fi martori vreodată. Noi așteptăm cu nerăbdare revenirea vizibilă a Domnului Hristos. Dar nu facem speculații cu privire la momentul istoric precis în care va avea loc acest eveniment. Domnul Isus ne-a spus: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (Fapte 1,7).

În consecință, Biserica Adventistă nu acordă nici o semnificație religioasă sfârșitului unui mileniu și începutului unui nou mileniu. Anul 2000 nu

are o importanță profetică specială; el nu este menționat în Biblie și orice speculație referitoare la însemnătatea sa spirituală trebuie să fie respinsă. Cu toate acestea, noi credem că fiecare an ne aduce mai aproape de revenirea Domnului nostru.

Noi ne dăm seama că sfârșitul unui mileniu și începutul altui mileniu au un mare efect emoțional asupra neamului omenesc. Nici un om aflat în viață în prezent nu a trăit un asemenea eveniment. Mulți sunt plini de preocupare, de așteptare și chiar de teamă, pe măsură ce ne apropiem de anul 2000. Mulți oameni sunt neliniștiți în fața tulburărilor din natură și din societate, dar Domnul nostru spune: „Să nu vi se tulbure inima” (Ioan 14,1). Astfel, ca și creștinii advențiști de ziua a șaptea, avem parte de speranța unui viitor glorios care va deveni realitate la timpul stabilit de Dumnezeu.

„Care este reacția dv. la Declarația Conferinței Generale privind anul 2000?”

Aron Moldovan, secretarul Uniunii:

Anul 2000 este precedat de frământări fără precedent. Natura pare mai tulburată decât oricând. Oamenii politici se frământă, conducătorii religioși se agită, omenirea în general se întreabă la ce ne putem aștepta.

Mulți încearcă un sentiment complex de teamă, speranță și incertitudine. Pregătirile pentru anul 2000 au început cu mulți ani în urmă. Cheltuieli imense sunt prevăzute pentru acest jubileu care marchează

Lazăr Forray, directorul Departamentului Evanghelizare cu Literatura al Uniunii:

Nu mă miră agitația legată de anul 2000. Ea este profitabilă pentru oameni și instituții cu interese variate: publicațiile își măresc tirajul și profitul, televiziunile își măresc audiența, bisericile se umplu, iar industria divertismentului ia proporții unice.

Mă miră lipsa agitației în legătură cu atâtea semne reale ale sfârșitului. Mă mir că valva creată cu

Dezideriu Faluvegi, pastor pensionar, profesor la Institutul Teologic Adventist:

Citesc cu bucurie declarația aceasta a Conferinței Generale, referitoare la anul 2000, mai ales pentru motivul că ea reflectă gândul exprimat de Ellen White în cuvintele: „Planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 20). În liniștea și înțelepciunea maiestății Sale, El le rânduește pe toate, aducân-

trecerea la un nou secol și mileniu. Milioane de cetățeni din diferite țări își fac planuri de deplasare la locurile sfinte. Unii cred cu adevărat că anul 2000 va marca sfârșitul lumii. Alții, „mai deștepti”, folosesc momentul manipulând emoțiile stărnite de așteptări și temeri în interesul lor meschin, comercial sau religios.

Declarația Conferinței Generale privitoare la anul 2000, publicată în acest număr al revistei, poate constitui o călăuză pentru adoptarea unei atitudini corecte în legătură cu momentul trecerii spre un nou secol și mileniu. Biblia nu se ocupă de anul 2000. Ea are însă foarte multe de spus în legătură cu „fericita noastră nădejde” a întâlnirii cu Mântuitorul nostru Isus Hristos, a cărui venire este gata să se producă de multă vreme.

Anul 2000 de la întruparea reală a Fiului lui Dumnezeu a trecut deja. Isus S-a născut cu cca patru ani înainte de anul întâi al erei creștine. Irod cel Mare, care a căutat să-L distrugă pe pruncul Isus, a murit în anul patru î.e.n. Dacă ținem seamă de aceasta, în loc de anul 2000, trebuie să scriem anul 2004. Să nu ne lăsăm derutați de cifre rotunde! Anul 2000 a trecut deja! Ar fi cazul să-L așteptăm cu adevărat pe Isus cu candela aprinsă și având „mijlocul încins cu adevărul”. Mântuitorul, vorbind despre semnele venirii Sale, ne-a avertizat: „De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Mat. 24,44).

Pentru un așteptător serios al venirii lui Isus, fiecare oră, zi, lună sau an constituie ocazii prețioase pentru a lucra la formarea caracterului său și la avertizarea altora pentru a fi gata în vederea revenirii, indiferent când se va produce. Starea de așteptare continuă este caracteristică unui adevărat creștin. El tânjește de dor după Isus. El nu așteaptă „în salturi”, la încheierea unui număr rotund de ani, ci permanent, ca mod de viață care-i motivează activitatea. Mai presus de dorința răsplătirii, creștinul este motivat de dorința comuniunii depline cu Isus Hristos și a conducerii altora la fericirea eternă. O astfel de gândire nu va lega speranțele de un anumit moment al timpului, ci de încheierea lucrării încredințate.

toate mijloacele manipulării cu ocazia anului 2000 abate atenția de la marile probleme ale sfârșitului, sfârșit care nu este condiționat de vreo dată calendaristică, ci de desfășurarea planului lui Dumnezeu privind încheierea lucrării. În acest sens, este binevenită declarația Conferinței Generale.

Florin Lăiu, profesor la Institutul Teologic Adventist:

Sunt foarte bucuroși că s-a publicat această poziție oficială a bisericii noastre cu privire la semnificația anului 2000. Sper că va fi recepționată pe vreo cale și de mediile neadventiste, fiindcă lumea are nevoie de cuvintele acestea.

Apreciez preocuparea Conferinței Generale pentru o înțelegere spirituală și teologică echilibrată, în-

Mă miră lipsa agitației în legătură cu atâtea semne reale ale sfârșitului.

meiată pe Cuvântul lui Dumnezeu abordat în mod responsabil, adică rațional și consecvent. Conducătorii noștri dezminț, pe de o parte, orice agitație legată de importanța teologică a anului 2000, iar pe de altă parte, ne încurajează să vedem în fiecare sfârșit de an, în fiecare moment al trecerii noastre, „un semn” al apropierei venirii Domnului. În timp ce unii își întemeiază religia pe o aritmetică iluzionistă, tulburând inimile oamenilor în scop propagandistic, biserica noastră a învățat din greșelile trecutului, așezându-se sub ochii Cuvântului sigur al lui Dumnezeu, care ne spune: „Nu-i treaba voastră să calculați timpul așezării Împărăției” (Fapte 1,7) și „Aveți încredere în Dumnezeu” (Ioan 14,1). Această încredere este singura noastră ancoră.

du-le la îndeplinire la vremea lor.

Noi, adventiștii, suntem un popor al profeției; profeția ne-a născut pentru a profetiza. Totuși, accentuăm că, privind anul 2000, în special, nu am primit un cuvânt deosebit de transmis lumii. Avem însă un cuvânt pentru timpul nostru, în care se include și anul 2000.

În timp ce noi, adventiștii, avem o pace plină de nădejde privind acest sfârșit de mileniu, cei din jurul nostru sunt zeloși, încercând fiecare să scoată un câștig favorabil ideilor sale. Se fac fel de fel de preziceri. Se trezesc așteptări de zile aurii sau negre. Se observă o agitație: cine să câștige în urma psihozei anului 2000. Fabricanții de plăceri prevăd venituri fabuloase în zilele-noaptele trecerii pragului acestui sfârșit de an. Politicienii promit o eră de dreptate socială. Internetul se grăbește să ne pună la dispoziție tot ce a gândit omenirea până acum: bune și rele. Economiiștii își bat capul cum să producă și să vândă pâinea avantajos pentru ei, chiar în defavoarea altora. Pe plan religios, se pregătește o sărbătoare cum nu a mai fost: un întreg An Jubiliar 2000. Toate evoluează spre dimensiuni globale, căutând, lucrând sau impunând revenirea vremurilor vechi, când „tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte” (Gen. 11,1). Se înțelege: „și același gând”. Se propun planuri globale, cuprinzând întregul pământ, pe fiecare om, pentru a zidi un turn al speranței, spre vârful căruia toți să privească însuflețiți, uitând că, pentru a vedea vârful acestui turn „înalt”, Dumnezeu trebuie să „coboare”!

Nu ne agităm cu privire la anul 2000. Contribuim la zidire spirituală, potrivit mandatului nostru, dar așteptând – cu mulți – coborârea în curând a Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Dacă totuși ne aflăm și noi înșine într-o anumită alertă, aceasta se caracterizează prin căutarea răspunsului la întrebarea: „Ce va vedea la noi când va coborî El?”

Anul 2000

V. D. Cojea

La început, Dumnezeu a făcut ca, pentru om, vremea să se deruleze fără sfârșit, încadrând-o între seri și dimineți și deosebind o zi de celelalte. El a menținut această rânduială a Sa până la păcățuirea omului; apoi, pentru om, a prevăzut vremii hotărâre – cândva, să nu mai fie.

De cca 6.000 de ani, ne-am obișnuit ca, după veacuri sau decenii, ființa umană să se tot „ducă” – la fel ca și când n-ar fi fost, rămânând unii în amintirea altora, iar aceștia din urmă să repete experiența înaintașilor. Și noi așteptăm ca, vremelnic, să nu mai fim.

Potrivit Scripturii, creștinii consideră tranzitorie actuala rânduială a încadrării omului în timp și ei așteaptă restabilirea condițiilor vitale din Eden – viață fără sfârșit –, pentru că aceasta este făgăduința Mântuitorului, șansa harului oferit prin moartea Sa.

În ce privește schimbarea naturii umane păcătoase – la revenirea Domnului Isus –, când eram copil, am aflat din tradiția orală ortodoxă că momentul în care va avea loc aceasta „nu va ajunge și nu va trece de anul 2000”. Din studiul profețiilor și din Spiritul Profetic, am constatat temeiul aproximativ al acestei zicale populare, nu lipsite de tâlc.

A trecut vremea pe lângă noi și iată-ne confrunțați cu constatarea că, după diferite și multe calcule – chiar ale noastre –, celor două milenii ale erei creștine li se vede capătul.

Deși știm că unele dintre datele și criteriile calculelor noastre nu sunt absolute, considerăm că omenirea a parcurs cam 4000 de ani de la începuturile ei până la nașterea Domnului Isus și alți 2000 de ani după aceea. Dacă legi și date certe pot ajuta la calcularea poziției și trecerii astrelor printr-un punct oarecare, nu dispunem de date identice pentru calcularea, de exemplu, a datei nașterii Mântuitorului ori a altor zile sau evenimente.

Cu privire la sfârșitul veacurilor, Mântuitorul a zis: „Despre ziua aceea (...) nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Mat. 24,36). Dumnezeu Și-a rezervat cunoștința despre „ziua aceea”.

Considerații omenești au dus totuși la acordul

stabilirii zilei de naștere a Mântuitorului. Ba, s-a și „convenit” ca și ceea ce era destul de evident, scripturistic, să fie „reașezat”; de exemplu, schimbarea zilei de odihnă de la ziua a șaptea, în ziua întâi a săptămânii. Mulțimea a urmat adesea asemenea hotărâri omenești. Cu atât mai ușor a fost de „hotărât” ceva acolo unde lipsesc repere certe. În asemenea cazuri, putem vedea că s-a considerat valabilă consimțirea umană, nu data istorică/reală a evenimentului.

Putem spune cu toată convingerea că lanțul profetic, așa cum a fost calculat de pionierii mișcării advente, este cert. În ce privește revenirea Domnului Isus, am simțit și încă gândim că ea ar fi trebuit să aibă loc la finele a șase mii de ani de existență umană, la finele a două mii de ani de la nașterea Mântuitorului, fără să fi avut în vedere o dată anume.

Pe lângă imposibilitatea determinării absolute a timpului trecut, ni se impune adevărul că „Mirele întârzie”, că El ar fi putut reveni, ceea ce solicită o urgentare a pregătirii pentru întâmpinarea Lui.

Suntem în dificultatea de a lega sfârșitul a șase milenii cu începutul mileniului apocaliptic, când, de fapt, în limitele noastre umane, nu ne revine aceasta. Nouă ni s-a dat să veghem și să ne pregătim, sesizând semnele apropiatei reveniri a Domnului Isus, fără a putea deține ceasul ori ziua revenirii Sale. *Se cuvine să-L așteptăm pe Domnul Isus pentru că El revine, nu pentru timpul exact când va reveni.* Dacă profețiile nu se împlinesc potrivit unora dintre așteptările noastre, aceasta nu știrbește din valabilitatea lor.

Unii sunt înclinați să creadă că Domnul Isus nu Și-a îndeplinit oportun făgăduința, iar alții, că nu ar fi fost timpul potrivit ca El să revină. Se impune realitatea că și cei care au crezut în revenirea Sa ar fi fost neplăcut surprinși dacă ea ar fi avut loc, pentru că, pentru cei mai mulți, pregătirea pentru întâmpinarea Sa nu a fost prioritară.

Chiar în veacul precedent, Domnul Isus a fost așteptat de anumite grupări de credincioși, la date fixe. Unele dintre acestea erau date profetice. De un veac și jumătate, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a întreținut permanent încredințarea în apropiata revenire a Domnului Isus, fără a fixa date anume. Aflându-ne în ultimul an al aces-

tui veac, ar trebui să fim mai puțin nedumeriți de întârzierea Lui și să ne simțim jenați pentru că așteptarea Lui, de către mulți dintre noi, n-a fost corespunzătoare și pentru că, dacă El ar fi revenit, am fi fost trecuți în rândul fecioarelor neînțelepte.

Mai mult decât atât, pe plan mondial, pregătirile pentru întâmpinarea anului 2000, în marea lor majoritate, nu sunt dominate de o nuanță duhovnicească, ci dimpotrivă. În pragul anului 2000, suntem somați să constatăm că omenirea ține în umbră, se îndepărtează progresiv de pregătirea pentru revenirea Domnului Isus, lăsându-se atrasă de perspectivele firești, pământești. În pragul anului 2000, nu sunt treziri duhovnicești speciale. Mai jenant este că, în mare număr, nici noi nu ne-am desăvârșit pregătirea și că am fi fost neplăcut surprinși dacă Domnul ar fi revenit.

Anul 2000 are specific cifra rotundă, dar nu este într-adevăr al 2000-lea an de la nașterea Domnului. S-a convenit să fie considerat ca atare. Perspectiva lui este aceea pe care i-o atribuim. Corect este să constatăm că revenirea Mântuitorului ar fi putut avea loc la o dată pe care am depășit-o și că restanța în pregătirea spirituală pentru întâmpinarea ei este alarmantă. În locul unui mileniu al lui Hristos, omenirea așteaptă un mileniu al ei, o eră nouă, o perioadă de mai bine pe Terra.

De regulă, oamenii interpretează cele dumnezeiești potrivit așteptărilor firești, pământești. Cu două mii de ani în urmă, marea majoritate a iudeilor au așteptat cu încordare venirea lui Mesia, la timp potrivit, însă, într-un mod specific, potrivit cu interpretările lor. Perspectiva spirituală a fost înlocuită cu una omenească, naționalistă, pământească. Doar puțini și-au însușit viziunea spirituală.

Primejdia noastră de astăzi

„Apostolul Petru spune: 'Înainte

de toate să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori... care... vor zice: ... *Toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii*' (2 Petru 3,3.4). Nu auzim oare chiar aceste cuvinte repetate astăzi... de mulți dintre cei care ocupă amvoanele bisericilor? 'Nu avem nici un motiv să ne alarmăm', strigă aceștia. 'Mai înainte ca Hristos să vină, toată lumea va trebui să se convertească, iar neprihăniții să domnească timp de o mie de ani. Pace, pace! Căci toate lucrurile continuă așa cum au fost ele de la început. Nimeni să nu se neliniștească din cauza veștilor transmise de alarmiști'. Dar doctrina aceasta a mileniului nu se armonizează cu învățăturile Domnului Hristos și ale apostolilor Săi."

„Dacă biserica lui Hristos și-ar fi făcut lucrarea rânduită de Domnul, lumea ar fi fost deja avertizată, iar Domnul Isus ar fi revenit pe pământ cu putere și slavă mare.”

Ellen White

„Când învățătorii religioși îndreaptă atenția spre lungi veacuri de prosperitate și pace, iar lumea este absorbită într-un nesfârșit șir de afaceri și plăceri, sădind și clădind, petrecând și veselindu-se, lepădând avertizările lui Dumnezeu... 'atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei... și nu va fi chip de scăpare' (1 Tes. 5,3)" (Patriarhi și profeti, ed. 1996, pag. 92).

Unii întrevăd mileniul următor ca pe o eră nouă, o epocă de aur a omenirii, cu așezăminte sociale, politice, religioase mai bune, dar pe pământ; alții, dimpotrivă. Noi considerăm că mileniul apocaliptic va

începe la a doua venire a Domnului Isus. Atunci neprihăniții vor fi luați la cer, Satana și îngerii răi vor fi lăsați pe pământ. Păcătoșii vor fi nimiciți de slava revenirii Domnului. La sfârșitul mileniului, cei răi înviați, inclusiv Satana și îngerii lui, vor pieri, primind pedeapsa finală (Apoc. 20,1).

Anul 2000, ca și mileniul următor, poate fi privit din perspectivă omenească ori din perspectivă dumnezeiască. Pentru noi, anul 2000 nu a fost niciodată un reper profetic; este un an obișnuit, ca și cei de până la el. Cifra lui ar fi fost potrivită pentru unii dintre anii trecuți.

Dar, să nu „umbrim” vechile așteptări spirituale din trecut, când așteptătorii milleriti ai revenirii Domnului Hristos au trecut prin dezamăgirea profetică.

Biblia i-a pregătit pe primii creștini pentru eventuala dezamăgire cauzată de prelungirea timpului: „A ieșit zvonul printre frați că ucenicul acela nu va muri deloc. Însă Isus nu-i zisese lui Petru că nu va muri deloc, ci: 'Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?' Ucenicul acesta este cel care adevărește aceste lucruri..." (Ioan 21,19-24). Ucenicul Ioan a combătut chiar el zvonul cu privire la sine, că va trăi până la instaurarea Împărăției slavei lui Hristos.

Spiritul Profetic arată că, la schimbarea la față, unii au văzut o mică parte din slava Împărăției; iar în legătură cu Matei 24, se menționează: „De la distrugerea Ierusalimului, Hristos a trecut repede la un eveniment mai mare, ultimul inel din lanțul istoriei acestui pământ, la venirea Fiului lui Dumnezeu în mărire și slavă. *Între aceste două evenimente*, s-au deschis privirii lui Hristos *îndelungate secole* de întuneric, secole care, pentru biserica Lui, sunt însemnate cu sânge, lacrimi și chinuri... o persecuție... care urma să dureze *mai mult de o mie de ani*. Milioane și milioane de martiri, credincioșii Lui, urmau să fie uciși"

(*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 527).

Trecutul i-a dat dreptate lui Ioan. Spiritul Profetic ne face cunoscut ce a întrevăzut Mântuitorul când a prevestit viitorul; și această mărturie este la fel de credibilă.

Așa cum știm, „când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său...” (Gal. 4,4). „Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat” (*ibid.*, pag. 32).

Mai știm că, „timp de șase mii de ani, lucrarea de rebeliune a lui Satana 'a făcut pământul să tremure'... Timp de șase mii de ani, temnița lui a primit pe poporul lui Dumnezeu...” „Timp de o mie de ani, Satana va umbla încoace și încolo, pe pământul pustiu... legat pentru o mie de ani (Apoc. 20,1-3)”. „Aici trebuie să fie locuința lui Satana și a îngerilor răi timp de o mie de ani... Nu va fi nimeni pe pământ, asupra căruia el să-și exercite puterea”. „În timpul celor o mie de ani, dintre prima și a doua înviere, are loc judecata nelegiuitorilor.” „La sfârșitul celor o mie de ani, va avea loc a doua înviere” (*Tragedia veacurilor*, ed. 1996, pag. 677-679).

Întârzierea Mirelui n-a fost în calculul nici uneia dintre fecioarele care L-au așteptat, dar a scos la iveală deosebirea dintre ele.

Citatele de mai sus și următoarele își păstrează în continuare temeiul inspirației lor.

„Momentul exact al celei de a doua venituri a Fiului omului este o taină a lui Dumnezeu” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 529).

„Dacă biserica lui Hristos și-ar fi făcut lucrarea rânduită de Domnul, lumea ar fi fost deja avertizată, iar Domnul Isus ar fi revenit

pe pământ cu putere și slavă mare” (*ibid.*, pag. 530).

De mirare nu este că Mântuitorul n-a revenit, că nu s-a împlinit ce se cunoștea de către cei care-L acceptaseră cu mintea, ci faptul că ei nu s-au pregătit corespunzător.

„Mirele zăbovea” este experiența fecioarelor din pilda Domnului Isus și aceea pe care „o vor face așteptătorii Lui din timpul imediat înaintea revenirii Sale” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 372).

Trăim în această fază a împlinirii vremii. Am putea lua atitudinea lui Iona față de cei pe cale de a pieri din Ninive: să socotim că ar fi de prisos să-i avertizăm și să ne amărâm că, în îndurarea Sa, Dumnezeu vrea să-i scape de la nimicire pe pocăiții care au atins culmile fărădelegii.

Întârzierea Mirelui n-a fost în calculul nici uneia dintre fecioarele care L-au așteptat, dar a scos la iveală deosebirea dintre ele. Nici una nu s-a așteptat la o întârziere atât de mare. Dacă fecioarelor neînțelepte li se poate reproșa lacuna în pregătire, celor înțelepte nu li se poate reproșa că n-au prevăzut întârzierea Mirelui. Au dovedit că sunt pregătite pentru aceasta. În toate vremurile, au existat derâzători ai celor care și-au așteptat Mântuitorul să revină, dar așteptarea aceasta prin credință a fost lăudată.

Cu două milenii în urmă, „cu toate că iudeii doreau venirea lui Mesia, ei nu aveau o adevărată înțelegere a misiunii Sale. Ei nu căutau izbăvirea din robia păcatului... Ei așteptau pe Mesia să vină ca un cuceritor, să sfărâme puterea asupritorului roman și să înalțe Ierusalimul în poziția de autoritate universală. În acest fel, își pregăteau calea să-L lepede” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 29-30). Aceasta este și primejdia noastră, să interpretăm profețiile potrivit dorințelor noastre egoiste.

Anul viitor, considerat 2000, accentuează întârzierea revenirii Domnului Isus și nevoia urgentării

pregătirii pentru întâmpinarea Lui. În același timp, se pregătește aniversarea lui prin sărbători diverse, programate să depășească tot ce s-a realizat până acum, ca spectaculozitate, preconizându-se o eră nouă, prosperă, cu așezăminte omenești benefice tuturor.

Anul 2000 va fi pentru fiecare dintre noi ceea ce vom face în mod personal din el.

„Dar nimic, nici un semn încurajator nu anunță un mileniu de slavă” (*ibid.*, pag. 529).

Este stranie temerea unora care se consideră creștini, dar se îngrozesc de revenirea lui Hristos, despre care știu că va avea loc, dar pe care o vor tot mai îndepărtată.

Lumea s-a apropiat de un punct terminus al ei; o pieire a unora și o înălțare a altora la cer, ca a lui Enoh – așa cum spune și crezul ortodox. Creațiunea, potopul și sfârșitul lumii sunt deopotrivă expresii ale aceleiași voințe divine.

Din Luca 17,26-30 reiese că pieirea prin apă la potop, nimicirea prin foc a Sodomei, ca și ultima prăpădenie a pământului au și o cauză comună – apogeul nelegiuirii, o culme a exploziei răutăților; aceasta este evidentă și azi. Ba încă fărădelegile sunt patronate, ca niciodată, pe plan mondial.

Anul 2000 va fi pentru fiecare dintre noi ceea ce vom face în mod personal din el. Doresc ca încredințarea din ruga psalmistului să devină și a noastră: Doamne, „fii o stâncă de adăpost pentru mine, unde să pot fugi totdeauna. *Tu ai hotărât să mă scapi*” (Ps. 71,3).

Aceasta au îndrăznit să creadă cei din Ninive, pe timpul lui Iona, și este prilejul nostru actual.

V. D. Cojea este pastor pensionar.

"Căutați pe Domnul câtă vreme
se poate găsi; chemați-L
câtă vreme este aproape."

Isaia 55. 6

Păcatul, cea mai gravă formă de dependență

În ultimele decenii, noțiunile de „viciu” și „dependență”, de obicei puse în legătură cu alcoolul și cu drogurile, au început să fie aplicate și cu privire la alte substanțe chimice și la activități care au, practic, același efect.

Carol Cannon

Prin natura sa, păcatul creează dependență și noi toți suntem dependenți. „Aceleași procese care sunt responsabile pentru dependența de alcool și de narcotice sunt responsabile și pentru dependența de idei, de muncă, de relații, de putere, de stări sufletești, de imaginații și de nenumărate alte lucruri... Toți oamenii sunt dependenți.”¹ Dependența de alcool și cea de droguri sunt forme de dependență mai evidente și mai tragice. „A fi în viață înseamnă a fi dependent, iar a fi în viață și dependent înseamnă a avea nevoie de har.”²

Răul fundamental

Dar numitorul comun al tuturor substanțelor și activităților care creează dependență este păcatul. Dacă există un rău fundamental comun atât în păcat, cât și în dependență, acesta este codependența. Codependența este *preocuparea de sine* instalată ca urmare a lipsei și pierderii de ordin emoțional, suferite în timpul copilăriei. În acest context, termenul *preocuparea de sine* nu este egal cu *egoismul*, așa cum îl înțeleg cei mai mulți dintre noi. Este egal, mai curând, cu preocuparea pe care o trăiește un om atunci când îl deranjează ceva, când a dsitrus din greșeală un act important sau când îi lipsește un dinte.

Codependența este această preocupare – o cunoaștere a rănilor personale, o stare de jenă intensă, o sensibilitate extremă la suferință. Ea este produsă de lipsa, abuzul sau absența încurajării din timpul copilăriei.

Comportamentul celui codependent se caracterizează prin încercări determinate de o constrângere interioară (1) de a-i controla pe oameni cu scopul satisfacerii trebuințelor neîmplinite și/sau (2) de a căuta satisfacție într-o substanță sau într-o activitate care oferă sentimentul absent, de identitate și de apreciere de sine.

Aceasta este ceea ce Keith Miller descrie ca fiind *păcat* sau *boala păcatului*. El spune că actele specifice considerate de obicei păcat (crimă, viol, furt) sunt, de fapt, simptome ale unui egoism fundamental, atotcuprinzător, ale unei nevoi [obsesive] de a avea controlul asupra altora cu scopul de a obține ceea ce dorim. Observați asemănarea dintre descrierea de către Miller a păcatului și descrierea de mai sus a *codependenței*.

Un copil este rănit atunci când intervine ceva care îi face pe părinții lui neîn stare să-i îndeplinească trebuințele. Când nu i se dă încurajarea care este de importanță vitală, dezvoltarea aprecierii de sine a copilului este împiedicată. Într-un mediu familial caracterizat de constrângere și care creează suferință și dependență, el învață ABC-ul purtării autodistructive, observând cum cei mai apropiați de el acționează în mod distructiv și dezvoltă relații proaste între ei. El învață să se descurce așa cum o fac modelele sale – prin evitarea realității, prin îmbunătățirea cu substanțe chimice a stării de spirit, prin evadare, prin izolare, prin furie, prin învinuirea altora, prin exercitarea controlului asupra altora și printr-o atitudine capricioasă. El nu-și formează deprinderi sociale mature. Într-un sens real, el este un dependent în devenire.

Păcatul și dependența sunt sinonime

Dacă, așa cum sugerează Keith Miller, păcatul este *mai mult* decât o simplă faptă – dacă el este un egoism fundamental, atotcuprinzător, și dacă păcatul și codependența sunt, într-adevăr, sinonime –, atunci toți avem această problemă, deoarece codependența este norma în această societate. Prin contactul cu societatea ne-am îmbolnăvit. Purtarea autodistructivă exemplificată de o generație devine „normală” pentru generația următoare!

Pentru că dependența are un impact social așa de teribil, noi, creștinii, avem nevoie să înțelegem adevărata sa natură. Pe lângă aceasta, poate că este necesar să reevaluăm metodele pe care le-am susținut în mod tradițional pentru vindecarea de dependență și de păcat. Este adevărat că principiile de vindecare se găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu, dar felul în care aplicăm noi aceste principii poate să aibă prea puțină valoare practică pentru alcoolici, pentru cei dependenți de droguri sau pentru cei dependenți de păcat. Răspunsurile noastre spontane cu privire la păcat nu se potrivesc totdeauna. De ce? Pentru că ele nu se ocupă și de răul fundamental reprezentat de abuzul și neglijarea din viața celui păcătos – rădăcinile din copilărie ale codepențenței. Lipsa de ordin emoțional și abuzul din copilărie lezează voința. Victima este jefuită astfel de libertatea și de capacitatea de a face alegeri sănătoase.

Perfecționarea disfuncției noastre

Iată cum a descris-o o tânără mamă: „Copiii din fiecare generație învață să imite rolul îndeplinit de părinții lor”, spunea ea. „Tatăl meu a învățat purtarea sa marcată de dependență de la tatăl său, eu am învățat-o de la tatăl meu, iar fiica mea a învățat-o de la mine”. În continuare, ea mărturisea că, în fiecare generație nouă, copiii *perfecționează* rolul îndeplinit de părinți. Astfel, boala se „perfecționează”. „Tatăl meu și-a îndeplinit rolul mai bine decât bunicul meu. Eu îmi îndeplinesc rolul mai bine decât tatăl meu. Iar fiica mea îl

îndeplinește pe al ei și mai bine.”

Persoana care a făcut această mărturisire era o femeie scundă, cu o pregătire ireproșabilă; ea fusese membră în biserica adventistă și ajunsese dependentă de cocaină. Timp de trei generații, familia ei pusese succesul material în fruntea priorităților. Bani erau drogul ales de acești oameni. Ea făcea orice ca să-i câștige, în mod legal sau pe altă cale. Era dispusă să-și riște viața și să pună în pericol siguranța copiilor ei, pentru câștig financiar. Era implicată în „întreprinderi” extrem de primejdioase și, nu o dată, atât ea, cât și copiii ei au fost victime ale violenței. Acțiunile ei corespund cu definiția cea mai simplă a depen-

Purtarea autodistructivă exemplificată de o generație devine „normală” pentru generația următoare!

dentei: repetarea purtării dăunătoare sau negative, în pofida consecințelor adverse.

Un plan diabolique

De unde a apărut această boală fatală? Ellen White spune că, după căderea sa din cer, Satana i-a convocat pe îngerii răi la o consfătuire generală. Agenda consfătuirii consta în descoperirea modului în care puteau să facă cel mai mare rău familiei omenești. „Au fost făcute propuneri una după alta”, spune ea, „până când, în cele din urmă, Satana însuși a conceput un plan. El avea să ia fructul viței, grâul și alte lucruri date de Creator ca hrană și să le transforme în otrăvuri care să ruineze puterile fizice, mintale și morale ale omului și să domine simțurile, așa încât Satana să aibă control deplin [asupra oamenilor].”¹⁴

Dependența în Scriptură

De la început, dependența a fost

cea mai puternică armă a lui Satana. Începând cu Eva în grădina Eden, în Scriptură există numeroase exemple de purtare caracterizată de o obsesie.⁵ Necazurile ei au început cu dorința constrângătoare de a căuta sentimente mai bune într-o sursă din afara ei. Tocmai acesta este punctul de pornire al oricărei purtări care poate crea dependență.

Eva a fost cea mai frumoasă femeie care a trăit vreodată – avea o minte desăvârșită, un corp desăvârșit. Era Miss Univers în persoană! Și totuși, era nemulțumită. A dorit ceva ce nu avea. Din nefericire, atunci când cineva caută în afara sa ceva ce simte că îi lipsește (importanță, identitate, stimă de sine), sursa către care privește poate crea dependență. Eva a dorit ceea ce Dumnezeu i-a interzis. Ea a fost obsedată de lucrul acesta până când nu a mai putut să reziste imboldului puternic de a-l atinge. Când l-a atins, nu s-a întâmplat nimic. I s-a părut că este ceva inofensiv, așa că s-a hotărât să mănânce.

Acceași psihologie funcționează adesea atunci când unii părinți religioși încearcă să-i sperie pe copiii lor ca să-i facă să se abțină de la consumul de droguri și de alcool. Ei sugerează că, dacă se va atinge vreodată de un pahar cu alcool sau de un drog, copilul va muri brusc sau, cel puțin, își va distruge toate celulele creierului. Dacă profetia părinților lui nu se împlineste, copilul pune la îndoială credibilitatea lor.

Eva s-a îndoit de credibilitatea lui *Dumnezeu*. Pentru că nu a murit când a mușcat din fruct, ea a crezut că, desigur, Dumnezeu era greșit și că ea avea dreptate. Astfel, ea a manifestat defectul de caracter care conține, în sâmbure, orice formă de dependență: aroganța. *Ea* era cea care știa ce este cel mai bine pentru ea. Eva nu trebuia să asculte pe nimeni. Avea să facă așa cum îi place. Dumnezeu n-a înțeles – ea era altfel! Era diferită, și foarte bine că era așa. Sentimentul că este

unică, inegalabilă, luase proporții tragice pentru Eva.

Imediat după ce a mâncat din pom, ea a fost cuprinsă de un sentiment ciudat de putere: „Fructul era delicios la gust și, pe când mânca din el, a avut senzația că simte o putere înviorătoare și s-a văzut pășind într-o poziție mai înaltă a existenței sale”.⁶ Eva ajunsese la euforie. Ea nu-și dădea seama că ceea ce urcă trebuie să și coboare. Consumatorii așa-numitor droguri recreative sesizează și ei lucrul acesta, până când ajung la fel ca pasagerii dintr-un tren de agrement. Trenul urcă în viteză, cade pe un traseu abrupt și din el nu se poate coborî.

Eva se îndrepta spre o prăbușire. Ea credea că deține controlul – o iluzie obișnuită a alcoolicilor. Ea nu avea nici o idee de faptul că o boală fizică și morală îi cuprindea mintea și corpul și că, în curând, avea să facă lucruri care erau cu totul contrare naturii ei. Gerald May spune că dependența există ori de câte ori oamenii sunt constrânși din interior să comită lucruri care nu reprezintă adevăratele lor dorințe.⁷ Aceasta a fost experiența Evei.

Codependența în Scriptură

De îndată ce a căzut, Eva s-a pus în mișcare ca să-l determine pe soțul ei să facă același lucru: „Într-o stare de stranie și nenaturală excitare, cu mâinile pline de fructele oprite, ea l-a căutat [pe Adam] și i-a povestit toate cele ce au avut loc”.⁸ Și a insistat să mănânce și el.

Adam gândea deja ca un codependent tipic: „Nu pot să trăiesc fără ea. Trebuie să-i îndeplinesc dorința. Dacă nu fac ce vrea ea, mă va părăsi. Prefer să mor decât să o pierd”. Acesta este primul exemplu de dependență și de codependență din Scriptură.

Toate caracteristicile clasice ale dependenței sunt prezente în această istorie: (1) căutarea obsesivă a unor sentimente pozitive la o sursă din afara noastră, (2) preocuparea cu substanța chimică sau cu comporta-

mentul, (3) pierderea controlului, (4) un imbold constrângător de a continua comportamentul, în pofida consecințelor negative, și (5) pierderea, în cele din urmă, a tot ceea ce are importanță.

În urma păcatului lor, natura lui Adam și a Evei a fost atât de slăbită, încât, prin puterea lor, nu puteau să se opună puterii răului. Ei nu-și puteau controla gândurile și acțiunile. Mediul lor fizic și emoțional a devenit chinuitor și rece. Ei și-au pierdut libertatea, ca și intimitatea unul cu altul și cu Dumnezeu.⁹

După căderea sa din cer, Satana i-a convocat pe îngerii răi la o consfătuire generală. Agenda consfătuirii consta în descoperirea modului în care puteau să facă cel mai mare rău familiei omenești.

Imediat ei au început să-și neghe vinovăția și să dea vina pe alții – o altă purtare caracteristică dependenței. Este vina ei. Este vina lui, vina șarpelui, vina lui Dumnezeu. Astfel, Adam și Eva au pus în mișcare un ciclu de conduită marcată de dependență, care avea să se întindă de la o generație la alta și să amenințe chiar existența omenirii. Tocmai aceasta avea Satana în minte!

Alte exemple din Scriptură

Moise a suferit în copilărie o traumă gravă, care l-a făcut să fie codependent. Codependența lui a luat forma exercitării obsesive a controlului asupra altora. La o vârstă relativ tânără, el a pierdut puterea de a-și birui atitudinea dominatoare, fapt care aproape că l-a costat viața.

Apoi a primit misiunea extrem de solicitantă de a-i elibera pe copiii lui Israel. Atâta timp cât nu a încercat să fie puterea lui superioară, Moise s-a descurcat bine. Dar când a luat povara asupra lui și a încercat să facă lucrurile așa cum dorea el, simptomele lui au reapărut. Când a încercat să exercite controlul asupra altora, și-a pierdut stăpânirea de sine (Ex. 2,1-4,13; Num. 20,2).

Câți tovarăși de viață sau părinți ai consumatorilor de droguri n-ar putea da mărturie despre aceeași experiență! Cu cât încercăm mai mult să avem controlul asupra altora, cu atât suntem mai puțin în stare să ne stăpânim pe noi!

Preocuparea lui Moise cu privire la copiii lui Israel (Ex. 32,9-25; Deut. 31,24-29) era la fel ca o dependență. Cei codependenți ajung la fel de dependenți de cei dragi care se află în necaz ca și de drogii lor. Pentru un codependent, este tot așa de greu să se abțină de la manifestarea unei atenții exagerate față de alții și a unei atitudini dominatoare cum este și pentru un dependent/alcoolic să se abțină de la folosirea alcoolului și a drogurilor.

Maria, sora lui Moise, de asemenea era o codependentă pasionată. Ea se simțea obligată să conducă viața fratelui ei, mult timp după ce ar fi trebuit să înceteze să o mai facă. În copilărie, ea îl ocrotise de primejdii zi de zi. Purtarea de grijă față de Moise devenise un obicei. Dar, atunci când a trebuit să-l lase liber, Maria nu a putut. Dependența ei de atitudinea sa exagerat de grijulie și autoritară i-a creat probleme serioase lui Moise, care îi călăuzea pe israeliții recalcitranti prin pustie. Amestecul Mariei în ocupația lui a dus la lovirea ei cu lepră pentru șapte zile și la scoaterea ei afară din tabără (Num. 12,1-15).

Noe avea necazuri cu alcoolul și cu regulile pudorii (Gen. 9,20-24). Lot și fiicele sale au comis incest în timp ce Lot se afla într-o stare de amnezie cauzată de alcool (Gen.

Suportați o minune?

9 mai 1999, ora 1³⁰ noaptea. Telefonul familiei Mohora sună strident. Este un strigăt de ajutor. Una dintre infirmierele de noapte ale Serviciului de chirurgie

plastică și reparatorie, secția arsuri, o anunță pe sora Elena Mohora că lui George Bumbara (în imagine) i s-a întâmplat un lucru îngrozitor: aproape toată jumătatea inferioară a corpului său a suferit arsuri grave de gradul III și IV.

George, un tânăr chipeș, care nu împlinise încă 24 ani, fără părinți, își găsisse o familie adevărată printre copiii lui Dumnezeu, în urmă cu 3 ani. În timp ce se pregătea să plece la nunta unui prieten, pe 7 mai, la ora 5 dimineața, a suferit groaznicul accident.

Sorin Săndulache: Soră Mohora, apelativul acesta vă definește profesia, credința și profesiunea de credință, fiindcă sunteți asistentă medicală și conducător de comunitate în Comunitatea Popa Tatu, iar oamenii năpăstuiți știu intuitiv la cine pot și trebuie să apeleze. Ce a urmat după telefonul acela?

Elena Mohora: Au urmat zile, săptămâni și luni de zbucium și așteptări înfrigate, de rugăciuni arzătoare pentru intervenție divină, apeluri telefonice și mobilizare, alergătură, medicamente, îngrijiri, probleme și rezolvări, deznădejde și speranță. Viața lui George era în pericol și, în timp ce ne îndreptam către Dumnezeu, dătorul și păstrătorul vieții, am înțeles că, dacă nu luptăm pentru viața lui George – băiatul acesta tânăr, frumos, acest copil al lui Dumnezeu, chemat să dea mărturie pentru credința sa într-o situație limită –, ea avea să se piardă.

Care era atmosfera din spital, opinia medicilor, cum suporta George suferința?

Statistic vorbind, având în vedere gravitatea arsurilor – în unele zone se vedea osul – și întinderea acestora, medici cu experiență nu întrezăreau nici o șansă de supraviețuire. Costul soluțiilor perfuzabile, al tratamentului de substituție și al antibioticelor, caracterul extrem de laborios al intervențiilor chirurgicale, al îngrijirilor ulterioare și al recuperării îi determină pe medici să-și dozeze resursele extrem de limitate foarte atent, astfel ca acestea să se regăsească în vieți câștigate și să nu fie irosite în pacienți fără șanse. Din nefericire, George intra în această ultimă categorie. Dezechilibrul metabolic, șocul toxicoseptic și

insuficiența renală acută aveau să-și desăvârșească în curând lucrarea.

Oricât de dureros este să o spunem, George era deja condamnat la moarte. Dar noi ne-am amintit că Dumnezeu și dragostea sunt mai tari decât moartea. George suporta suferințe greu de imaginat, cu o răbdare uimitoare. Prin atitudinea sa încrezătoare în Dumnezeu, prin zâmbetul său, prin cuvintele sale, a transmis, tot timpul, cât a fost conștient, un mesaj de speranță și credință în Dumnezeu și de dragoste de viață.

În ziua de 12 mai, starea sa se agravează brusc; arsurile se infectaseră, face edeme generalizate și intră în insuficiență respiratorie. Nu mai supraviețuiește decât cu oxigen. La insistențele fraților Vladislav Cuvaldin și Jean Iacob se instituie tratament antibiotic costisitor – cea 3 milioane lei pe zi, suportat de frățietate. Nu se intervine însă chirurgical; cruste de țesuturi arse, mortificate, infectate acoperă în continuare corpul lui George.

Cum a reactionat comunitatea?

Întreaga frățietate a fost cutremurată de tragedia lui George. În primul Sabat, când a fost prezentat cazul lui George, s-au înălțat rugăciuni, i s-au făcut vizite și au fost strânși bani pentru acoperirea parțială a cheltuielilor. Susținerea spirituală a fost totală, dar vom vedea imediat că unii au înțeles să se implice într-un mod mai direct și concret.

Apoi a intervenit Dumnezeu. Ce a făcut Dumnezeu?

Cred că Dumnezeu și îngerii Săi au fost prezenți tot timpul cu George, cu personalul spitalului, cu cei care s-au implicat în cazul lui. Dar a venit un moment în care noi, oamenii, nu mai puteam face nimic. Miercuri dimineața, 19 mai 1999, George face stop cardio-respirator. Se intervine pentru resuscitare și el își revine destul de repede. După aproximativ o oră însă, starea de moarte clinică și gravitatea situației fac iluzorie orice tentativă de resuscitare; după 9 minute se dispune deconectarea aparatelor și este constatat decesul. Un cearșaf acoperă fața pământească a lui George și consternarea îi cuprinde pe toți cei ce l-au cunoscut chiar și numai în zilele acelea nefericite de cruntă suferință.

După câțiva timp, două doamne, care îl îndrăgiseră pe George, doresc să-l mai vadă o dată, chiar și mort, înainte de a-l duce la morgă. Se apropie de pat, cu sfiala și reclusegerea pe care le impune prezența morții oricărei ființe muritoare. Dau cearșaful la o parte și stupefacție: George este viu, George respiră!

Acest moment al intervenției divine a fost momentul în care dragostea, credința și speranța lui George, ale fraților și surorilor i-au cuprins și pe medici. Vestea s-a răspândit în tot spitalul și a avut un efect extraordinar. Pe fețele oameni-

lor se putea citi bucurie amestecată cu teamă. Dna dr. Brezeanu, chirurg, și dr. Dinu, anestezișt, și-au spus: „Dacă Dumnezeu dorește ca George să trăiască, trebuie să facem și noi tot ce ne stă în putință”. Dr. Dinu a mers chiar mai departe și ne-a cerut să alcătuim o grupă de rugăciune permanentă care să „se roage 24 de ore pe zi” pentru George, pentru medici și pentru reușita intervențiilor.

S-ar părea că aici se încheie relatarea minunii lui Dumnezeu. Așa este?

O, nu! A urmat un lung șir de intervenții chirurgicale, cu sau fără anestezie generală, în care au fost înălțurate țesuturile sfacelate și s-au făcut nenumărate grefe de piele. S-au găsit copii ai lui Dumnezeu care, alături de rugăciunile lor (și aici ar trebui să amintim toate comunitățile din București), alături de banii lor (familiile Panaiteșcu, Cuvaldin, Aciu și comunitatea română din Atlanta, Georgia), alături de îngrijirile și timpul lor (frații Vladislav Cuvaldin, Marian Panaiteșcu, Constantin Chiriac, care au fost permanent lângă el), au fost cei care și-au pus și pielea în joc – la propriu, oferind piele pentru transplant – Marin Bumbara, fratele de corp al lui George, Dana Sima Costin, Daniela Simionescu, Jean Iacob, Gheorghe Purcaru, toți membri ai comunității Popa Tatu. Aceștia a trebuit să fie asistați și îngrijiți la domiciliu până la vindecare completă. Fratele Sandu Stroescu a inițiat împărțirea a zeci de Biblii și alte scrieri religioase inspirate personalului spitalului, de la director până la portar. Remarcabil este faptul că nici una dintre grefele aplicate nu a fost respinsă. De asemenea, medicii consideră un miracol durată lungă a lipsei de oxigenare în timpul morții clinice, care nu a lăsat nici o sechela, George fiind același dintotdeauna.

Heterogrefele au fost urmate de autogrefe. Practic, George a fost „jupuit”, în etape, de pielea sănătoasă, care se refăcea, pentru a fi acoperit în zonele arse, încă neacoperite. Zonele grefate, cu o piele extrem de fragilă,

nu aveau elasticitatea necesară și se fisurau la orice mișcare mai amplă în articulații. La încheierea primei etape chirurgicale, de grefare propriu-zisă, George a fost externat, urmând alte luni de îngrijire atentă a pielii afectate, recuperare a mersului și a stării generale. Slăbit, cu părul căzut datorită tratamentului intensiv și stării toxico-septice, a mers într-un apartament pus la dispoziție de familia Cuvaldin. Hrana zilnică, îngrijirile speciale și cele obișnuite, igiena și recuperarea au necesitat un efort constant de luni de zile; au fost și momente grele de căutare febrilă a unor soluții la problemele aflate în impas, frământări, confruntare, dar, mai presus de toate, încrederea că Dumnezeu nu ne va lăsa.

Când, după două luni, am mers pentru control medical și una dintre re intervențiile necesare, George era de nerecunoscut. Abia acum a fost receptată adevărata amploare a minunii săvârșite de Dumnezeu. Un tânăr cu o stare de sănătate generală complet refăcută, radiind de dragoste de viață și încredere în Dumnezeu, recunoscător tuturor celor ce l-au sprijinit în această prelungită odisee prin valea umbrei morții. Cu siguranță că, pe acest pământ fiind, suferințele lui George nu au încetat. Cred însă cu putere că, dacă el a avut tăria să treacă peste o încercare acută, la limita suportabilității umane, Dumnezeu îi va da credința, răbdarea și pacea de a trece biruitor și prin dificultățile cronice cu care este chemat să se confrunte. De asemenea, trebuie să înțelegem că prezența și rolul nostru sunt necesare în continuare.

Care au fost reacțiile personalului din spital la reînălțarea lui George?

Anesteziștul lui, dr. Dinu, spunea: „Voi declara oricui în lumea aceasta că aici a fost o minune pe care Dumnezeu a făcut-o!” De asemenea, mai multe asistente și medici ne întrebau deseori: „Ce fel de oameni sunteți voi, de vă ajutați atât de mult, suferind împreună cu cei care vă sunt străini, într-un fel?” Cred că această mărturie a fost o altfel de minune a lui Dumnezeu. Rog pe bunul Dumnezeu ca Duhul Sfânt să

întrețină sămânța credinței și a cunoașterii Sale, care a încolțit în inima acelor suflete prețioase, pe care sunt convinsă că dorește să le mântuiască în Împărăția Sa veșnică.

Care este cel mai recent eveniment legat de „fenomenul George”?

Sâmbătă, 27 noiembrie, George ne-a făcut o surpriză tuturor. După ce s-a rugat lui Dumnezeu să-i dea putere și ajutor, a lăsat pentru prima dată cadrul cu care se ajuta la mers și a pășit singur, liber... spre comunitatea Popa Tatu. Cu ocazia rugăciunii pentru daruri, pastorul comunității l-a prezentat: „Iată darul lui Dumnezeu pentru această comunitate!” Cuvântul lui George a fost inspirat de aceeași credință, speranță și optimism care îl caracterizează.

Care sunt gândurile care vă asaltează după o astfel de experiență, în care ați fost implicată atât de profund?

Mă gândesc că Dumnezeu nu face minuni în pustiu, decât dacă are acolo un popor al Său. Aceasta nu este decât una dintre chemările lui Dumnezeu la conlucrare – este adevărat, poate cea mai elocventă. Amploarea și diversitatea solicitărilor este inepuizabilă. Am înțeles și cu această ocazie sarcina uriașă a celor din preajma ologilor, orbilor, surzilor și mușilor, leproșilor și demonizaților, vindecați de Isus. A doua zi după minune, dacă nu chiar imediat, toți oamenii aceștia, pe care i-a atins Dumnezeu, încep o nouă viață de familie, socială, profesională, spirituală. Prin intermediul lor, Dumnezeu ne poate atinge și pe noi. Ei au nevoie de asistență, ei trebuie susținuți. Nu, Dumnezeu nu face minuni în pustiu. Sunteți gata să suportați o minune? Este o chestiune de viață și de moarte! Numai o minune ne poate salva! Este singura noastră șansă! „Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apoc. 3,19)

Sora Elena Mohora este conducător de comunitate în comunitatea București-Popa Tatu, unde coordonează activitatea Departamentului Diaconie; rezultatele activității sale în comunitate și în afara ei sunt deosebit de rodnice și binecuvântate de Dumnezeu. A consemnat dr. Sorin Sândulache, prezbiter în comunitatea Popa Tatu.

(NE)LINIȘTEA unei GENERAȚII – 8

Pasiunea cu intenție

**inimă
mână și
minte**

TINERI ÎN MISIUNE

Ion Buciuman

Mă uit la Iulian pe furiș. Arată foarte bine în costumul său de motociclist. Casca stă cuminte pe etajera de alături. Întind mâna după ea aproape instinctiv, în timp ce îmi cer permisiunea să mi-o pun. Mă privesc în oglindă și îmi aduc aminte de marea mea pasiune din adolescență – motocicleta. Visam să încălec un MZ 125, dar n-am avut niciodată această bucurie. Iulian îmi povestește cu entuziasm despre bijuteria lui pe două roți și mă face să re trăiesc vremurile bune de altădată.

Ceasul arată că este vremea să ne pregătim pentru întâlnirea de seară cu oamenii, așa că abandonăm tema sportivă, coborând printre lucrurile mai practice, dar observ că, pentru Iulian, pasiunea este aceeași. Fie că vorbim despre ceața de copii care se apropie voioasă pentru a fi la timp la întâlnirea din această seară, fie că îmi povestește despre turneul cu prietenii de la club, el trăiește cu aceeași intensitate.

În mintea mea, încet-încet lucrurile încep să se lumineze. Era un mister pentru mine cum se poate naște așa de repede o nouă biserică aici, la Ciudanovița, în timp ce în altă parte lucrurile merg așa de greu. În locul acesta uitat de lume, în această autentică „vale a plângerii”, fosta așezare minieră caută să-și regăsească rostul după închiderea exploatarei uraniului. Oamenii încearcă să se reprofileze pe creșterea animalelor, după ce o viață întreagă au coborât în fiecare zi în măruntăiele muntelui pentru o bucată de pâine mai bună decât în altă parte. Cândva, locul acesta era plin de viață și de belșug, acum plutește un aer trist și parcă nimic nu mai are sens.

Bucuria plină de viață și entuziasm a acestui tânăr și neliniștit bărbat, cu motocicleta lui îngrijită până la detalii, vine ca o adiere de speranță peste viața mohorâtă a oamenilor. De mai bine de trei ani, Iulian vine în fiecare săptămână aici, în vale, pentru a-i vizita pe cei interesați de studii biblice și pentru a se întâlni cu cei doritori de o viață nouă. Oricum, banii, poziția și prietenii au încetat de mult să mai răspundă dorințelor și așteptărilor foștilor mineri disponibilizați. Dar omul acesta minunat, cu neastâmpărul lui binecuvântat, este ca apa de la izvorul de sub coastă, de unde se adapă toată obștea.

Intrăm în sala de alături, plină de lume. În față, vreo treizeci-patruzeci de copii așteaptă cu răsuflarea reținută să înceapă prezentarea video. Pe locurile din spate stau părinții acestora și nu sunt mai puțin nerăbdători. Mă impresionează cumințenia și liniștea. Nu am mai văzut de

mult participanți așa de serioși cu mic cu mare.

Iulian pășește în față, zâmbește familiar și îi salută pe oaspeți cu o căldură și melodie în glas care lasă să se vadă marea lui pasiune pentru suflete. Se bucură sincer și deschis pentru fiecare dintre ei. Îi cunoaște pe nume pe toți și ei se simt înțeleși și importanți, iar prezența lor acolo dă sens vieții sale și vieții lor. Recapitulează ideile de seara trecută, apoi le prezintă sumar mesajul din seara aceasta. Când Mark Finley răsare pe ecran împreună cu traducătorul său nelipsit, cu statura lor de uriași, datorită videoproietorului, cuvintele lor sunt ca o prelungire binecuvântată a vorbelor lui Iulian.

Când mă gândesc la periplitul meu rapid în Munții Aninei, nu doar farmecul aparte al acestora îmi stârnește amintirile cele mai plăcute, ci mai ales farmecul acestui om, care, prin pasiunea și entuziasmul său intenționat îndreptat către oameni, este instrumentul ales de Dumnezeu pentru nașterea unei noi biserici. Aceasta poate fi considerată biserica cu creșterea cea mai rapidă din conferință și nu mai este un mister pentru mine.

Iulian a descoperit, fără să-și dea seama, puterea uriașă care stă la îndemâna întregii sale generații – pasiunea cu intenție. Neamul acesta de oameni este atras din ce în ce mai mult de mirajul emoțiilor. Ele pot fi necontrolate și pustiitoare atât pentru cel ce le trăiește, cât și pentru cei din jur. Este un fel de modă a abandonării în caruselul amețitor al acestora. Autodisciplina și controlul de sine sunt lucruri perimate și nu mai au căutare. Pasiunile egoiste bântuie nestingherite vieți, familii și colectivități în contra partidă cu dezinteresul, apatia și lipsa de implicare. Oricum, rezultatul este total.

Rândurile de față militează pentru reconversia resurselor umane prost folosite. Dacă este să socotim că la fiecare pas dăm peste câte un om pasionat de ceva, avem deja răspunsul la neliniștitoarea întrebare privind încheierea lucrării. Da, reorientându-ne emoțiile și îndreptând intenționat pasiunea dinspre lucruri înspre oameni, sau măcar distribuind-o echilibrat, bisericile ar putea să apară ca ciupercile după ploaie. Poate că, citind aceste rânduri, și tu ai putea fi un ctitor, dacă vrei acest lucru. E drept, pentru aceasta e necesară jertfă și renaștere, dar merită.

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și directorul Departamentului Tineret al Uniunii.

Regulament școlar

René Evans

Ai stat vreodată să te gândești la cât de multe face învățătoarea ta? Ea trebuie să decoreze toate panourile cu anunțuri pentru elevi. Trebuie să scrie testele. Să corecteze și să noteze lucrările. Apoi trebuie să te învețe să stai la locul tău în bancă, să mențină ordinea atunci când tu și colegii tăi de clasă, adică peste douăzeci de copii, aveți tendința să vă faceți de cap. Și cel mai important lucru este ca învățătoarea să încerce să te convingă să înveți toate lucrurile pe care trebuie să ți le predea.

Slujba de învățătoare a fost grea totdeauna. Am văzut odată, la un muzeu, o listă de reguli pe care trebuia să le respecte o învățătoare, cam cu o sută de ani în urmă. Numai femeile necăsătorite aveau voie să predea la școală, pentru că o femeie căsătorită trebuia să stea acasă și să aibă grijă de soțul și de copiii ei. Ca urmare, multe învățătoare erau foarte tinere – unele aveau doar 16 sau 17 ani.

Învățătoarele nu aveau voie să plece din localitate fără să ceară mai întâi permisiunea. O învățătoare nu avea voie să călătorească în mașină sau într-o căruță împreună cu un bărbat care nu era tatăl sau fratele ei. Trebuia să fie acasă înainte de ora 8 seara, dacă nu participa la o activitate școlară.

Uneori, în aceeași încăpere erau elevi de clase diferite, care aveau manuale diferite și învățau lucruri diferite. În afară de datoriile didactice, învățătoarea trebuia să facă și alte treburi în clasă. Ca să păstreze curățenia, ea trebuia să măture cel puțin o dată pe zi. Trebuia să spele pe jos cel puțin o dată pe săptămână, cu apă caldă și cu săpun. Trebuia să spele tabla o dată pe zi și să aprindă focul în clasă la ora 7:30, pentru ca la ora 8 să fie cald.

Probabil că trebuia să facă focul cu lemnele sau cărbunii ei ca să încălzească clasa. Poate că tot ea trebuia și să taie lemnele. Eu sunt convins că unii dintre băieții mai mari o ajutau la treburile mai grele. Cei mai mici probabil măturau și ștergeau tabla.

De atunci s-au schimbat multe lucruri, dar și astăzi învățătoarele solicită ajutorul elevilor la treburile care trebuie făcute în clasă. Când merg la școala unde învăța fetița mea, văd că elevii șterg tabla, șterg băncile, mătură și udă florile din ghivece, aprind lumina și duc coșul cu hârtii. Uneori ei se ajută unii pe alții sau îi ajută pe cei mai mici să-și facă exercițiile în clasă. Cred că, atâta timp cât vor exista învățătoare și școli, vor exista și treburi pentru elevi.

Învățătoarele contează pe elevii care sunt doritori, bucuroși să dea o mână de ajutor. Dumnezeu vede când te angajezi în diferite servicii la școală și consideră că le faci pentru El. „Ori de câte ori ai făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Mat. 25,40). Când aduci la îndeplinire diferite servicii la școală, tu îi servești lui Dumnezeu.

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

- Citește o istorisire biblică despre un băiat care a ales să-I slujească lui Dumnezeu în timp ce era la școală (Daniel 1). Cum a reușit el să-I slujească lui Dumnezeu și totodată să se conformeze regulilor școlare? A primit el ajutor de la cineva? De la cine?

- Roagă-i pe adulții din familia ta să îți spună ceva ce își aduc aminte despre serviciile pe care le făceau când erau la școală. De ce le-au rămas în minte aceste lucruri?

- Cu ajutorul membrilor din familia ta, fă o listă cu lucrări pe care poți să le faci la școală, când ești de serviciu, dar și când nu ești. Pe care dintre acestea le faci în prezent? Ce lucrări de pe listă ai putea să faci, dar nu le faci? De ce nu le faci?

- Cine crezi că este cea mai mulțumită persoană atunci când dai o mână de ajutor la serviciile care trebuie făcute la școală? De ce?

- Cântă un cântec despre ajutorul pe care putem să-I dăm altora. Ar putea fi „Două mâini, două picioare lui Isus le închinăm”, „Copilașii toți pot fi pomi ce rodesc” sau „Prea frumoase-s mâinile”, din *Ciripit de păsărele*. Când te rogi, cere-I lui Dumnezeu să te facă un serv al Său binevoitor, bucuros, la școală.

Știți câtă grăsime consumați?

Cât de mult este prea mult?

Specialiștii recomandă ca grăsimile alimentare să nu depășească 30% din totalul caloriilor consumate într-o zi.

Pentru a calcula numărul de grame de grăsime pe care le puteți consuma, împărțiți numărul total de calorii pe care le consumați zilnic la 30 (30% din total; 1 g grăsime are 9 calorii).

Grame de grăsime permise = Totalul caloriilor alimentare ÷ 30

Exemplu: Pentru o dietă de 2000 de calorii, cantitatea maximă permisă de grăsime va fi: $2000 \div 30 = 67$ grame de grăsime pe zi.

Pentru a afla câte grame de grăsime se pot consuma cu o dietă în care grăsimile reprezintă 20% din totalul caloriilor, se va împărți totalul caloriilor la 45.

Conținutul în grăsime al câtorva alimente comune

	Grame de grăsime pe porție	% din calorii reprezentate de grăsime
<i>Alimente bogate în grăsime:</i>		
Hamburger, 1 obișnuit	11,8	39
Cartofi pai 100 g (prăjiți în ulei vegetal)	16	46
Soia fiartă 100 g (fără grăsime adăugată)	6,41	38
Carne de vită (100 g)	18,2	62
Carne de pasăre (1 pulpă)	9,61	58
1 ou ochi (prăjit în ulei)	6,9	69
Chips-uri de cartofi, 30 g	10,1	61
Ulei (1 lingură)	13,6	100
Maioneză (1 lingură)	11	98
Smântână (1 lingură)	3,02	86
Unt/margarină, 1 linguriță	4	94
Sos salată, 2 linguri	11,1	85
Plăcintă cu brânză	16,3	57
<i>Alimente sărace în grăsime:</i>		
Fasole verde, fiartă 1/2 cană	0,2	9
Fasole uscată fiartă, 100 g	0,9	3
Pâine integrală, 1 felie	1,1	16
Terci din fulgi de ovăz, 1 cană	2,4	15
1 măr proaspăt	0,5	6
1 morcov	0,137	4
Varză 100 g (fiartă)	0,43	15
1 cartof copt	0,2	1

**Dacă aveți kilograme
în plus de care
trebuie să scăpați...**

A. Creșteți nivelul de activitate fizică

O creștere moderată a nivelului de activitate fizică poate avea pe termen lung un efect deosebit de puternic asupra arderii excesului de grăsime. Chiar și formele ușoare de exercițiu fizic au efecte benefice, cu condiția să fie practicate regulat. De exemplu mersul pe jos zilnic pe o distanță de 3 km în pas vioi (30 minute) are ca efect pierderea a 1 kg din excesul ponderal **în fiecare lună**, dacă dieta nu suferă nici o modificare.

Exercițiul	Calorii arse (aproximativ)
Mers pe jos (pas vior)	100 calorii la 1,5 km
Jogging	120 calorii la 1,5 km
Înot	100 calorii în 20 minute
Ciclism (viteză mică)	100 calorii în 20 minute
Exerciții aerobice	100 calorii în 20 minute
Grădinarit (viguros)	100 calorii în 30 minute

Reteta
lunii

Crisp cu mere sau alte fructe

Se pot folosi și alte fructe proaspete sau conservate, cu condiția să conțină suficient suc (caise, piersici, pere etc.).
 Rețetă propusă și demonstrată la clasele de gătit de la Expo Sănătate (Sala Palatului, septembrie 1999)
 de sora Phoebe Cleveland, de la Wildwood Lifestyle Center, SUA.

6-10 mere	Se curăță de coajă, se taie felii subțiri, se pun într-o tavă unsă cu ulei.
o cană de suc de ananas (opțional)	Se toarnă peste mere.
1/2 cană de nuci 3 căni de fulgi de ovăz	Se amestecă într-un vas separat.
1/4 cană de ulei 1/4 cană de apă 1/4 cană de miere 1/2-1 linguriță de sare 1 linguriță de vanilie	Se amestecă uleiul, apa și mierea împreună, se adaugă sarea și vanilia și se amestecă din nou. Se toarnă peste fulgii de ovăz și nucă. Se amestecă cu furculița și se pun peste mere. Deasupra se poate pune nucă de cocos. Se coace la cuptor timp de 45-60 de minute, la 350 grade.

**Dacă aveți kilograme
în plus de care
trebuie să scăpați...**

B. Reduceți aportul caloric

A doua armă care dă rezultate vizibile în lupta cu kilogramele în plus este modificarea alimentației. Reducerea aportului caloric cu 250 - 500 calorii pe zi va determina o pierdere în greutate de 200 - 500 grame pe săptămână. Este vorba de o schimbare definitivă a modului de alimentație, în sensul includerii unei cantități mai mari de legume, fructe, verdețuri, cereale integrale și a reducerii consumului de grăsimi, zaharuri și gustări rapide. Această schimbare vă va permite să vă păstrați o greutate normală pentru tot restul vieții.

- Consumați alimente care conțin mai puține calorii, dar sunt bogate în nutrienți (cele de pe treptele de la baza piramidei).
- Limitați consumul de alimente bogate în grăsimi saturate.
- Consumați porții mai mici.
- Evitați gustările între mese.
- Evitați sosurile sau dresurile pentru salate bogate în grăsimi.
- Nu adăugați zahăr alimentelor consumate.
- Consumați mai puține dulciuri și deserturi.

Rezistența apare mai ales după tratamente prea lungi sau prea scurte sau după folosirea unui antibiotic care ucide o mare varietate de bacterii. Problema rezistenței bacteriilor la antibiotice devine tot mai gravă și există motive serioase de teamă că unele infecții bacteriene vor deveni rezistente la orice antibiotic. Problema rezistenței la antibiotice este agravată de folosirea excesivă a antibioticelor, în special pentru infecții virale comune (guturai de ex.).

5. Indicațiile de administrare a antibioticelor trebuie respectate cu exactitate.

Lucrul acesta este extrem de important. Respectați cu exactitate doza prescrisă, precum și perioada totală de administrare a antibioticului, chiar dacă după câteva zile vă simțiți foarte bine. Nu luați antibiotice la sfatul altcuiva decât al unui medic. Nu folosiți antibiotice care v-au fost prescrise în trecut pentru o altă infecție, chiar dacă vi se pare că boala este aceeași. Consultați-vă cu medicul dacă luați și alte medicamente în afară de antibiotice.

Antibioticele – arme cu două tăișuri

Antibioticele și-au câștigat un loc de cinste în medicina modernă. Ele se folosesc cu succes la tratarea multor infecții provocate de bacterii. Din păcate, puțini își iau timp să cunoască limitele și riscurile folosirii lor. De aceea, vă prezentăm câteva reguli de bază ale utilizării antibioticelor.

1. Antibioticele nu sunt eficiente împotriva tuturor infecțiilor.

Antibioticele sunt eficiente doar în infecțiile provocate de bacterii. Ele nu au nici un efect în infecțiile cauzate de virusuri sau de ciuperci. De aceea, nu trebuie să vă mire faptul că medicul nu vă prescrie un antibiotic în cazul unui guturai, gripe sau infecții herpetice. Din nefericire, tratamentele pentru infecțiile virale sunt destul de puține și cu efect limitat (altfel epidemia de SIDA, provocată de virusul HIV, ar fi fost stăvilită de mult...). *Majoritatea infecțiilor umane sunt provocate de virusuri!*

2. Fiecare antibiotic este eficient împotriva unui număr limitat de bacterii.

Nu există antibiotic capabil să anihileze orice bacterie. De aceea, este important ca antibioticul să fie ales de medic, după efectuarea unor investigații de identificare a bacteriei răspunzătoare de infecție și de testare a sensibilității ei la diferite antibiotice (antibiograma). Infecțiile bacteriene cele mai frecvente în care se folosesc antibiotice sunt: angina pultacee (provocată de streptococ), unele otite, sinuzite, bronșite, pneumonii, cistite, pielonefrite, furuncule, abcese etc.

3. Antibioticele pot provoca efecte secundare nedorite.

Ori de câte ori medicul vă prescrie un tratament cu antibiotice, întrebați-l ce efecte secundare sunt posibile și urmăriți apariția lor. Antibioticele pot provoca greață, diaree, dureri de stomac. De asemenea, la unele persoane ele pot provoca reacții alergice (erupții, prurit, reacții grave anafilactice). În plus, antibioticeleucid și bacteriile normale, necesare organismului; aceste bacterii „bune” sunt înlocuite de alte bacterii care provoacă diaree, de exemplu, sau de ciuperci care pot provoca stomatită micotică. Prezentați-vă la medic ori de câte ori prezentați reacții neobișnuite la tratamentul cu antibiotice.

4. Bacteriile pot deveni rezistente la antibiotice.

Pagina de sănătate este realizată de dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate al Uniunii.

Ospitalitate și prietenie

*Casa era deranjată. Nu era pregătită mâncare, dar am invitat oaspeți.
Care avea să fie reacția lor?*

Roseann Bowen

Ce vom face?" m-am întrebat cu glas tare în timp ce ne apropiam de intersecție. Am aruncat o privire în oglinda laterală și temerile mi s-au confirmat: mașinuța albastră era tot în spatele nostru!

Am prins cu mâna rezemătoarea de la banchetă și am încercat să-mi liniștesc panica pe care o simțeam cum crește în piept. Nu cumva am putea să virăm repede la stânga, așa, neanunțat, și să-i pierdem pe cei care veneau după noi? I-am sugerat aceasta soțului meu, dar am văzut că pe banda respectivă erau mașini. Nu aveam timp să „o tăiem” printre ele.

„Nu”, a spus el cu fermitate, „mergem acasă. Ne vom descurca bine!” Vocea lui era calmă și încrezătoare. Lumina semaforului s-a schimbat și am pornit după mașinile din fața noastră, înaintând încet, cu mașinuța albastră chiar după noi. Trebuia să mai parcurgem un drum de 45 de minute. Cel puțin aveam timp să fac un plan de acțiune. Trebuia să pun la cale ceva!

Uite ce pătești, m-am dojenit, pentru că ești așa de grăbită și vorbești înainte să gândești. Ai văzut această familie nouă care a fost astăzi în vizită la biserică. I-ai invitat pe acești oameni să vină acasă și să luați masa împreună, înainte să te gândești dacă ai mâncare pregătită. Și apoi casa. Crezi că arată bine?

Aceste idei practice m-au ajutat mult să mă calmez. Am trecut în revistă evenimentele zilei anterioare. Făcuserăm curățenie în toată casa?

Panica a luat amploare din nou, când mi-am adus aminte că aveam un munte de haine curate, care erau îngrămadite pe tejgheaua din spălătorie. Nu mai țineam minte dacă am șters pe jos în bucătărie sau dacă am strâns vasele după micul dejun. Probabil că mai erau și pijamale împrăștiate prin sufragerie, unde îi îmbrăcaserăm în grabă pe cei mici în dimineața acelei zile. În familia noastră erau șapte copii.

Treburile împărțite rapid

Am început în grabă să le împart sarcini copiilor mai mari. „Jeremy, când ajungem acasă, te rog să aduni repede pijamalele celor mici din sufragerie. Jonathan, ai vrea să pui masa în locul meu? Angel, vrei să-i dezbraci pe cei mici de hainele de adunare și să-i îmbraci în ceva ce pot să poarte în restul zilei?”

După ce am stabilit cine ce face, am început să mă gândesc la ce vom avea de mâncare la masă. De obicei, eram mai ordonată decât de data aceasta. Dar cu o zi înainte lucrasem așa de febril și aproape tot timpul se ivise ceva care să mă facă să-mi întrerup lucrul sau să-mi distragă atenția. La apusul soarelui, m-am așezat, obosită, pe

un scaun. Am decis că vom mânca ce se va găsi în frigider. Nu era o problemă, dacă doar noi am fi fost la masă.

Dar, având în vedere că ne veneau musafiri, ceea ce aveam pregătit era insuficient. Ce puteam să pregătesc într-un timp așa de scurt? În cele din urmă, am hotărât că vom mânca din nelipsitele spaghete, fasole verde și pâine cu usturoi. Pentru desert puteam să desfăcem o pungă cu bomboane care se afla în dulap. Aveam, în bufet, o față de masă curată, iar vasele erau spălate. Soluția fiind găsită și la această problemă, m-am relaxat pentru restul călătoriei spre casă.

Când am intrat pe aleea din fața casei, am descoperit că, în absența noastră, câinele reușise să răstoarne tomberonul de gunoi. Conținutul, neplăcut la vedere, era împrăștiat ca urmare a eforturilor câinelui de a găsi ceva comestibil. El a dat entuziasmat din coadă, până când ne-a văzut. Înțelegând că a intrat în mare bucluc, a zbughit-o prin curte cu toată viteza.

Soțul meu, nemulțumit, a consimțit să adune gunoiul, în timp ce noi am intrat să pregătim masa. Musafirii noștri ne-au urmat în casă, veselindu-se de isprava câinelui. Și lor li se întâmplase așa ceva, și nu o dată, mi-au spus ei. Umorul lor sănătos m-a făcut să mă simt mai ușor.

Dar sentimentul meu de ușurare s-a transformat în consternare când am privit în camere. Arătau mai rău decât crezusem.

I-am îndemnat pe copiii mai mari să-și înceapă cât mai repede activitatea și am cerut scuze oaspeților noștri pentru că am eram nepregătiți. Se părea că sunt înțelegători, dar mi-a fost imposibil să nu mă întreb dacă nu cumva ei cred că noi trăim la fel ca porcii. În definitiv, ei nu aveau decât un singur copil. Noi aveam șapte. Probabil că acasă la ei erau obișnuiți să fie mai multă ordine decât era la noi!

Când am privit la masa pe care o aranja fiul meu, mi-am dat seama că doar câteva dintre farfuriile noastre se potriveau, iar tacâmurile proveneau din cel puțin patru seturi diferite. Am reușit totuși să încropim o masă destul de gustoasă și conversația a fost vie.

Cam într-o lună, oaspeții noștri urmau să se mute în zona noastră. Soțul era medic, soției îi plăcea să confecționeze obiecte de artizanat și să coasă, iar fiica lor era de aceeași vârstă ca a uneia dintre fiicele noastre. Fetele, bine dispuse, s-au împrietenit imediat. Se părea că nici noilor noștri prieteni nu le pasă de nivelul înalt de zgomot și de activitate datorat familiei noastre numeroase.

Pe măsură ce am stat de vorbă, am descoperit că avem multe lucruri comune, că ne unește iubirea adâncă pentru Domnul și entuziasmul pentru lucrarea Lui. Ne-am simțit

asa de bine împreună, încât mi-a părut rău în mod sincer când au plecat.

„Poate că n-a fost prea rău, nu-i așa?” l-am întrebat pe soțul meu. El doar a zâmbit și s-a așezat pe pat să ajungă la zi cu lectură.

În timp ce strângeam masa, am început să văd casa noastră așa cum o văzuseră, cu siguranță, oaspeții noștri. Urmele de pe pereți, făcute de cei mici, rotocoalele de praf care se vedeau sub pian, petele uscate de pe frigider, care nu fuseseră curățate.

Apoi am văzut baia. Evident că nimănui nu i se spusese să o curețe cu o zi înainte. În chiuvetă am văzut fire de păr și picături de pastă de dinți. Coșul de hârtie era plin. Ușile cu oglindă, care închideau perimetrul căzii, erau mângălite cu săpun uscat (fără îndoială, acesta fusese efortul artistic al copilului nostru de patru ani). *Totul* trebuia curățat în baie! M-am simțit stânjenită pentru că știam că musafirii noștri fuseseră acolo. Ținând seamă de cunoștințele lor medicale, desigur au crezut că aceasta era o adevărată „fabrică de microbi”. Probabil că niciodată nu aveau să dorească să mai vină aici!

Invitație surpriză

Au trecut câteva săptămâni până când i-am văzut iarăși pe prietenii noștri la adunare. Ei găsiseră o locuință și se mutaseră doar de câteva zile. Am schimbat câteva cuvinte banale în par-

care, despre un program care fusese pregătit pentru după-amiaza aceea.

„Vă întoarceți pentru program?” m-a întrebat soția.

Am mișcat capul în semn de răspuns negativ și am spus: „Nu, nu am știut că a fost planificat pentru astăzi. Dacă mergem acasă să mâncăm și ne întoarcem, ajungem la jumătatea programului”.

Ea a stat pe gânduri o clipă și a spus: „De ce nu veniți la noi să serviți masa? Casa noastră este la câteva minute de aici, dacă nu vă deranjează să mâncăm ce se găsește și să folosim farfuria de carton. Am mazăre, cartofi prăjiți și garnituri de salată. V-ar plăcea să facem o salată de legume?”

Nu-mi venea să cred. „Nu mulți oameni invită la masă o familie cu șapte copii, mai ales așa, fără pregătire – și în special când abia s-au mutat într-o locuință! Sunteți sigură că sunteți pregătită pentru aceasta?”

Ea a zâmbit. „Adevărul este că eu rar invit *pe cineva* la masă, pentru că niciodată nu pot să fac lucrurile așa cum trebuie. În atât de multe cămine casa arată în Sabat ca o pagină din revista pentru locuințe și grădini estetice. Eu mă simt intimidată pentru că nu sunt așa de ordonată.

La voi, m-am simțit ca acasă. Am simțit atâta *ușurare* să fiu împreună cu cineva care trăiește la fel ca noi, ceilalți, ‘oamenii normali’. Voi ne-ați invitat când nu ați fost pregătiți și

ne-ați făcut să ne simțim bine și primiți cu bucurie. Nu trebuie să mă prefac pentru ca să vă impresionez. Cu voi pot să fiu degajată și să fiu eu înșămi. Cu cei mai mulți oameni nu aș putea face astfel.”

Noi deci ne-am împrietenit cu ocazia unei mese comune pentru care nu făcuserăm pregătiri. Poate că în felul acesta am ajuns prieteni mai apropiați decât dacă lucrurile ar fi stat altfel. Am învățat cât de important este să fii autentic cu oamenii și cât de mult poate să însemne aceasta pentru ei.

De atunci, ne-am făcut o mulțime de prieteni, invitând oaspeți mai ales atunci când ne-am simțit impresionați să o facem, și nu când ne simțeam pregătiți. Sigur, există riscul ca unora să nu le placă de noi pentru că la noi „nu sunt toate lucrurile la locul lor”. Dar aceștia oricum nu sunt cei de care am fi apropiați.

Cum stau lucrurile cu voi? Nu cumva pierdeți ocazia să legați unele prietenii, pentru că așteptați până când totul va fi potrivit să invitați oameni la voi acasă? Mai rău decât atât, nu cumva alții pierd binecuvântarea și încurajarea de care au disperat nevoie din partea voastră? Profitați de ocazie, săptămâna aceasta, și invitați oaspeți la masă. Serviți-i cu ce veți avea și faceți-vi-i prieteni!

Roseann Bowen locuiește la Floyd, Virginia.

După ce, în cursul acestui an, Radio Vocea Speranței (RVS) a început să emită la Piatra Neamț, prin contract cu o stație locală, în ultimele zile ale anului s-a început emisiunea în alte două orașe, tot prin contract.

Începând cu data de 15 decembrie, RVS emite la Botoșani, unde pastorul asistent Dorel Neașu și-a asumat responsabilitatea de coordonator. Redactorii de la postul RVS din București au organizat cursuri de pregătire cu redactorii locali. Emisiunile sunt transmise zilnic, timp de două ore, între orele 12 și 14. Costul lunar reprezintă echivalentul a 700 dolari și este asigurat

prin susținerea financiară din partea Conferinței Moldova și a bisericilor adventiste din Botoșani, Manolești, Dumbrăveni, Dorohoi și Dorobanți.

Din data de 19 decembrie, RVS emite și la Turda, unde responsabil este pastorul Ștefan Tomoiogă. Redactor principal este Adina Tomoiogă (fostă Ștefan), care a lucrat timp de trei ani la RVS. Emisiunile sunt transmise zilnic, timp de o oră, de la 18:30 la 19:30. Costul lunar, conștând în echivalentul a 500 dolari, este acoperit prin contribuția bisericilor adventiste din Aiud, Ocna Mureș, Turda și Câmpia Turzii.

O mare realizare și bucurie este și deschiderea Institutului Biblic prin Corespondență SOLA SCRIPTURA, la postul RVS din București. Cursurile vor avea durata de doi ani și vor începe la 1 ianuarie 2000. În primul an va fi parcursă Biblia, iar în al doilea an, vor fi studiate profețiile și

marile teme ale Bibliei. Materialele de studiu sunt gratuite și a fost pregătită Biblia pe casete audio pentru nevăzători. În fiecare zi, emisiunea „E timpul” oferă informații și prezentări devoționale în special pentru cursanți. Înscrierile, programate pentru perioada 15 noiembrie – 15 decembrie, s-au sistat înainte de termenul limită, datorită depășirii capacității școlii. Sunt înscriși cca 320 de cursanți, dintre care 15 sunt nevăzători.

CONVOCARE OFICIALĂ

Adunarea Generală a Uniunii de Conferințe a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România se convoacă oficial pentru ziua de 26 aprilie 2000, ora 14, la Institutul Teologic Adventist de Cernica.

*Adrian Bocăneanu, președinte
Aron Moldovan, secretar*

Prima promoție a absolvit cursurile la Centrul Român de Educație Sanitară

Centrul Român de Educație Sanitară tocmai și-a încheiat primul curs de instructor de stil de viață, cu durata de un an. Din România au participat treisprezece tineri, reprezentând toate cele șase conferințe. Un cursant a fost din Ucraina și unul din Statele Unite. Cursanții învață mai întâi limba engleză și apoi studiază Biblia, nutriție, fiziologie, masaj, vorbire publică. Școala pregătește tineri ca misionari medicali. Lucrarea misionară medicală este una dintre metodele alese de Dumnezeu pentru a intra în teritorii în care solia celor trei îngeri din Apocalipsa 14 nu a pătruns. Este o metodă care câștigă inimile și dărâmă prejudecățile. Absolvenții acestui curs vor lucra în mai multe conferințe, ca misionari medicali în zone „albe”. Alți câțiva absolvenți vor lucra la Centrul de sănătate și la școala de la Herghelia.

Anul acesta, școala a îndeplinit un rol-cheie în programul FAPTE 2000, folosind deprinderile cursanților prin efectuarea de masaj anti-stres, analize pe calculator, privind vârsta și sănătatea, și consiliere în probleme de sănătate. Unii dintre instructori au condus seminarii de sănătate. Seminariile și expoziția de sănătate s-au dovedit a fi o unealtă eficientă pentru a invita oameni la întâlnirile de evanghelizare. În octombrie și noiembrie, cursanții și instructorii au organizat o altă expoziție de sănătate la Târgu Mureș, urmată de o serie de întâlniri

de evanghelizare, de trei săptămâni, la biserica C.

Domnul a binecuvântat școala în primul său an de activitate. În decembrie au fost terminate încă două clădiri cu dormitoare, sală de clasă, bibliotecă și sală de mese. Cursanții de anul viitor, douăzeci și patru în total, vor veni nu doar din România, ci și din Ucraina, Rusia, Lituania, Bulgaria, Albania și Ungaria. Pentru înscriere sau pentru o vizită, tinerii consacrați care sunt interesați pot lua legătura cu școala fie prin corespondență, pe adresa: Centrul Român de Educație Sanitară, O. P. Ceuașu de Câmpie, 4320 Mureș România, fie telefonic, la numărul: 098 584 911 sau 065 169 169.

Charles Cleveland, coordonatorul programului

Iosif Jurca (15 iunie 1927, Sălașul de Jos, Hunedoara – 3 iul. 1999, Sălașul de Jos), la vârsta de 40 de ani, a primit întreita solie îngerească din Apocalipsa 14, încheind legământ cu Dumnezeu prin botez. Zidar de meserie, a lucrat nu doar pentru ridicarea valorilor materiale, ci, împreună cu Maestrul său Isus, a lucrat cu dăruire și bucurie, toată viața, la creșterea și dezvoltarea casei spirituale – biserica Domnului. A activat mai bine de douăzeci și cinci de ani ca prezbiter în biserica locală, Ohaba de sub Piatră. A participat timp de mai mulți ani ca delegat la adunările electivale ale Conferinței Banat. A trudit ca „rob bun și credincios”, până când suferința l-a doborât. A adormit în Domnul Isus în speranța învierii. Soția sa, Lenuța, decedase ca membră a bisericii adventiste, în urmă cu patru ani.

Ioana Necsoiu (2 septembrie 1906 – 2 august 1999), membră a comunității Sălcioara (6 Martie), Tulcea, este botezată în biserica adventistă împreună cu soțul ei, în anul 1930, de către fratele Gheorghisor. Este una dintre veteranele comunității, venind în 1940 din Bulgaria, împreună cu alți frați, în cadrul schimbului de populație.

A fost o trăitoare a adevărului, un suflet sincer, modest, atașat profund cauzei Evangheliei. Din modesta lor locuință, în acei ani grei, a oferit o cameră ca loc de închinare până când s-a construit o casă de rugăciune. A avut cinci copii, dintre care patru sunt în viață și membri ai bisericii adventiste.

În ultimii ani nu mai vedea clar, dar a dorit, până aproape de ceasul morții, ca o instructoare a Școlii de Sabat să o viziteze și să studieze împreună.

Florea I. Strâmbu (11 iulie 1926, Piatra, Teleorman – 24 octombrie 1999, București), din comunitatea București-Militari, este primul născut în familia Strâmbu Ion și Ioana, urmat de cei nouă frați și surori. La vârsta

de 18 ani a încheiat sfântul legământ al botezului în biserica adventistă. Dotat de Dumnezeu cu darul de a cânta, a condus corul comunității Piatra ani de zile. După satisfacerea stagiului militar s-a mutat în București, unde a lucrat până la pensionare. Avea o inimă încrezătoare în iubirea lui Dumnezeu, încredere ce l-a caracterizat toată viața.

A lucrat cu zel și sacrificiu de sine la casa de rugăciune (din Militari-Lujerului), în dorința ca mulți oameni să cunoască planul de mântuire.

Anul 1999 a însemnat pentru el an de încercări și suferință, dar tot timpul se ruga și îndemna soția și frații să se roage pentru el. Într-o atmosferă de rugăciune, a încetat din viață cu speranța că la venirea Domnului Isus ne vom reîntâlni pe noul pământ.

Costică Adăscăliței (21 mai 1926, Poienița, Iași – 4 mai 1999, Poienița, Iași) a fost al optulea copil al familiei Anica și Ion Adăscăliței. La vârsta de 18 ani, în timp ce efectua pregătirea premilitară, ambii părinți au decedat. După un an (în 1945) se căsătorește cu Rozica Chihaia. Din căminul întemeiat vor rezulta trei copii: Ionel, Pavel și Olguța, pe care împreună cu soția s-a străduit să-i crească potrivit voii lui Dumnezeu. Citind Biblia, descoperă ziua de odihnă menționată în porunca divină. În 23 iunie 1951, a încheiat legământul credinței prin botez în biserica adventistă. Soția îi urmează exemplul, fiind botezată în ziua de 14 octombrie 1952, în comunitatea Dumbrăvița-Fălticeni.

El a iubit mult această biserică și a făcut sacrificii pentru ea; a ajutat la construirea Casei de rugăciune din Poienița, în condițiile din regimul trecut. A slujit biserica în calitate de conducător de comunitate timp de 44 de ani, câțva timp fiind și prezbiter. A fost cunoscut ca un om liniștit, cinstit și muncitor, sensibil față de cei în nevoie. În ultimele săptămâni de viață, s-a confruntat cu

o suferință în urma căreia a decedat cu nădejdea că Domnul Hristos va veni să restabilească toate lucrurile.

Elena Talpan (14 iunie 1927, Baia, Suceava – 11 decembrie 1999, Brașov) s-a născut în familia Toader și Matelda Andone, o familie cu cinci copii, dintre care mai sunt în viață Maricica și Lidia. Copilăria și-a petrecut-o la Fălticeni. Au urmat 9 ani în familia pastorului Ionescu Grăjdinoiu. A încheiat legământul cu Dumnezeu la vârsta de 14 ani. În 1949, s-a căsătorit cu Ionel Talpan. Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei copii: Cornelia, Dan și Lucian. Viața i-a purtat prin Curtici, Bistrița, Târnăveni și Brașov (din 1974). S-a integrat cu trup și suflet în viața comunităților adventiste din aceste localități.

Timp de 12 ani, a fost primă diaconasă a Bisericii Adventiste din Brașov. Era fericită să organizeze ceata diaconeselor pentru botezuri, pentru Cina Domnului și pentru lucrarea de binefacere. Bolnavii și nevoiașii adesea își vedeau rugăciunile ascultate prin sosirea ei la timpul cel mai potrivit. Își împărțea atenția și grija fără deosebire. A sfidat teza psihologiei, care nu admite posibilitatea unui cerc de prieteni mai mare de 12 persoane. Prin noblete comunicativă, prin bunăvoință plină de tact, a cucerit inimile vecinilor.

Și-a iubit copiii; le-a vegheat pașii în viață; le-a netezit calea spre succes; a fost mândră de profesia fiecăruia; le-a încredințat tezaurul credinței în Dumnezeu. A fost o bună duioasă.

Umbrele suferinței au ajuns-o din urmă și au însoțit-o în ultimii cinci ani de viață. Pe 22 noiembrie a fost internată în spital. Joi, 9 decembrie, s-a rugat și a cântat. I-a spus pastorului ei că abia așteaptă să vină Sabatul. Sabatul a venit și i-a adus odihnă spre mântuire veșnică, la ceasul al 11-lea.

Pentru cercetătorii profețiilor, timpul are o importanță crucială. Cum privim, din punct de vedere profetic, acest timp în care tocmai am intrat - mult așteptatul și discutatul an 2000? O recentă declarație a Conferinței Generale, comentată de un grup de lideri și profesori, ne ajută să ne formăm convingeri corecte și responsabile.

Rubrica „Portret”, printr-un reportaj și un interviu ne face părtași la o adevărată minune - slavarea vieții unui tânăr - și ne invită să facem loc în viața noastră unui Dumnezeu care se bucură și astăzi să intervină în mod supranatural.

Care este trăsătura comună a viciilor care-i fac pe oameni dependenți de alcool și de droguri, dar și de munca excesivă, de mâncare, de plăceri? Pagina pastorului, cu prima parte a unei prezentări care va continua, arată cum păcatul și viciile se hrănesc din aceeași preocupare de sine, din desprinderea de Dumnezeu. Următorul număr, primul din ianuarie, va aduce din nou pe paginile Curierului tradițională masă rotundă de început de an a președinților conferințelor noastre.

Până atunci, tuturor colaboratorilor și cititorilor, un An Nou binecuvântat cu prezența bogată a lui Dumnezeu.

